

บทที่ ๒

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ยาเสพติด ได้มีผู้ให้ความหมายและคำจำกัดความคำว่า "ยาเสพติด" ในทัศนะต่าง ๆ กัน กล่าวคือ

เกสซ์กรได้ให้ความหมายว่า "ยาเสพติด เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดฝิ่น รื้อรัง และปรากฏอาการของโรคอย่างชัดเจนภายหลังเมื่อหยุดเสพ"

นักกฎหมายให้ทัศนะว่า "พิษของยาเสพติดเป็นต้นเหตุของการประกอบอาชญากรรม"

ส่วนแพทย์มีความเห็นว่า "เป็นสิ่งแสดงถึงความผิดปกติประจำของบุคคลนั้น"

และประชาชนทั่วไปเห็นว่า "เป็นทุคนระณะเป็นสัญลักษณ์ของความพินาศล่มจม"

ตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พุทธศักราช ๒๕๒๔ ให้ความหมายว่า "ยาต่าง ๆ ที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษาคาบบัญชียา โดยที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขเห็นว่าอาจทำให้เสพติด แล้วให้โทษแก่มนุษยโลก"

นอกจากนี้ องค์การอนามัยโลกได้ให้ความหมายของยาเสพติดว่า เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดฝิ่น รื้อรัง แกรงกาย และก่อให้เกิดความทุกข์ทรมานแก่ผู้เสพและสังคม ประกอบด้วย ลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

๑. ทำให้ผู้เสพมีความต้องการอย่างแรงกล้าทั้งทางร่างกายและจิตใจ
๒. ผู้เสพตกอยู่ภายใต้บังคับยัทธิของเสพ จะหยุดเสพไม่ได้
๓. ผู้เสพต้องเพิ่มปริมาณของยาเสพติดมากขึ้นเรื่อย ๆ จนเป็นอันตรายต่อร่างกาย

๑ ไพโรจน์ สิริโรจน์, "ยาเสพติดและกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ", วารสารสังคมสงเคราะห์สาร ๑,๓ (กุมภาพันธ์ ๒๕๑๕) หน้า ๔๑.

๒ คู่มือชี้รายชื่อยาในภาคผนวก

ฉะนั้น จึงสรุปได้ว่า ยาเสพติด คือยาหรือสาร เคมีชนิดหนึ่งที่ถูกดัดแปลงหรือรับ
เข้าสู่ร่างกายโดยวิธีใดก็ตาม (กิน ฉีด สูดดม ฯลฯ) เป็นระยะเวลาอันคึกคักกัน และ
จะก่อให้เกิดพิษเรื้อรังขึ้นในตัวผู้นั้น ทำให้ร่างกายทรุดโทรมและเสื่อมโทรมไปถึงสังคมอีก
ด้วย โดยฤทธิ์ของยาที่ก่อให้เกิดโทษแก่ผู้นั้น จะมีลักษณะพิเศษอีก ๓ ประการ คือ

- ๑) ทำให้ผู้เสพเกิดความต้องการอย่างแรงกล้า
- ๒) ผู้เสพจะต้องเสพโดยเพิ่มปริมาณมากขึ้นทุกวัน และ
- ๓) ทำให้ผู้เสพตกเป็นทาสของฤทธิ์ยาทั้งทางร่างกายหรือจิตใจ

ประเภทและลักษณะต่าง ๆ ของยาเสพติด

ในปัจจุบันมีสารหรือยาที่จัดเป็นยาเสพติดให้โทษมากกว่าหนึ่งร้อยชนิดที่แพร่หลาย
ไปตามส่วนต่าง ๆ ของโลก ในการศึกษาและวิเคราะห์เกี่ยวกับปัญหายาเสพติดจะแบ่ง
ประเภทของยาเสพติดให้โทษออกเป็น ๒ ประเภท คือ

- ๑) แบ่งตามฤทธิ์ของยาที่มีต่อร่างกาย สามารถแบ่งออกเป็น
 - ก) ยากดระบบประสาทสมอง (Depressant) เมื่อเสพแล้วจะทำให้
ประสาทมันชา สมอง จิตใจ อารมณ์เยือกเย็น เฉื่อยชาและนอนคลายลง เช่น มึน มอร์ฟีน
เฮโรอีน เซโคมารบิทัล ฯลฯ เป็นต้น
 - ข) ยากกระตุ้นระบบประสาทสมอง (Stimulant) ออกฤทธิ์กระตุ้น
เร่งเร้าประสาททำให้ตื่นตัวและกระวนกระวาย ประสาทสมองตื้ออยู่เสมอ เช่น
โคเคอีน แอมเฟตามีน เป็นต้น
 - ค) ยาหลอนจิตประสาท (Hallucinogen) จะทำให้เกิดประสาท
หลอน เห็นภาพผิดไปจากปกติ รสสัมผัสเปลี่ยนแปลง รวมทั้งประสาททั้ง ๕ ของร่างกาย
แปรปรวน มีปฏิกิริยาผิดไปจากความเป็นจริงทั้งหมด เช่น แอลเอสดี ฯลฯ เป็นต้น

ง) ยาที่ออกฤทธิ์ผสมผสานกัน (Mixed) เป็นยาที่เมื่อเสพจำนวนน้อย จะมีอาการกดประสาท แต่เมื่อเสพมากขึ้นจะออกฤทธิ์หลอนจิตประสาทได้ เช่น กัญชา เป็นต้น

๒. แมงคามแหล่งที่เกิดของยาเสพติด แมงออกเป็น

ก. ยาเสพติดธรรมชาติ (Natural Drug) เป็นยาเสพติดที่สกัดหรือกลั่นได้จากพืชหรือพันธุ์ไม้บางชนิดโดยตรง เป็นพืชหรือพันธุ์พืชที่เกิดอยู่แล้วตามธรรมชาติ เช่น เป็น กัญชา กระท่อม โคลา หรือนำสารจากพืชเหล่านั้นมาทำกรรมวิธีต่าง ๆ ทางเคมีแปรธาตุไปเป็นยาเสพติดอื่น ๆ ต่อไป เช่น มอร์ฟีน เฮโรอีน เป็นต้น

ข. ยาเสพติดสังเคราะห์ (Synthetic Drug) เป็นยาเสพติดที่ผลิตขึ้นในห้องปฏิบัติการด้วยวิธีการทางเคมี และนำมาใช้แทนยาเสพติดธรรมชาติได้ โดยที่สารสังเคราะห์นั้นสามารถออกฤทธิ์เหมือนยาเสพติดที่เกิดตามธรรมชาติ

นอกจากแมงประเภทของยาเสพติดดังกล่าวแล้ว ยังมีแมงยาเสพติดออกเป็น ๒ ลักษณะ คือ

๑) ยาเสพติดให้โทษ (Narcotic Drug) เช่น เป็น เฮโรอีน มอร์ฟีน กัญชา ฯลฯ เป็นต้น

๒) ยาเสพติดเป็นนิสัย (Habitual Drug) เช่น ยานอนหลับ ยากระตุ้นประสาทหรือยาระงับประสาทอย่างลอนบางวอยาง หรือสุรา บุหรี่ ฯลฯ เป็นต้น

ลักษณะของการติดยาเสพติดให้โทษ (Narcotic Drug) มีลักษณะตามความหมายของคำกรณามัยโลกโคให้ไว้ แต่สำหรับลักษณะของการติดยาเสพติดเป็นนิสัย (Habitual Drug) มีดังนี้

• องค์การสหประชาชาติได้เรียกรวมของยาเสพติดทั้ง ๒ ลักษณะว่า "การใ้ยาในทางที่ผิด" (Drug Abuse)

สำหรับชนิดและลักษณะของยาเสพติดทางชนิดได้จากรายละเอียดในภาคผนวก

๑. ไม่ถึงกับตกอยู่ภายใต้บังคับโทษของเสพ แต่ยังมีความต้องการที่จะเสพต่อไป
๒. ไม่มีความโน้มเอียงที่จะเพิ่มปริมาณมากนัก
๓. ไม่ถึงกับเป็นโทษทางร่างกาย ไม่มีอาการชาควา แต่ก็ตกเป็นทาสทางจิตใจ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สำหรับการศึกษาทัศนคติและพฤติกรรมของวัยรุ่นที่มีต่อยาเสพติด โดยไรท์ทฤษฎีความตั้งใจไม่พฤติกรรมของพีชมัน ยังไม่มีผู้ใดได้ศึกษาค้นคว้ามาก่อนทั้งในประเทศและต่างประเทศ แต่เนื่องจากมีผู้สนใจที่จะศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดในด้านต่าง ๆ ไว้อย่างกว้างขวาง ผู้วิจัยได้แสวงหาและรวบรวมเอกสารและผลการวิจัยที่สำคัญ ๆ ไว้ดังนี้

พอลสัน (Paulson, 1971) ได้ทำการศึกษากลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกพลศึกษา จำนวน ๑๖๔ คน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในวิทยาลัยชุมชน รัฐนิวยอร์ก โดยใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการสำรวจทัศนคติเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษ เหตุผลและพฤติกรรมในการใช้ยา แรงจูงใจเกี่ยวกับความสำเร็จและความล้มเหลว ตลอดจนการเห็นคุณค่าของตนเอง ในการวิจัยพบวาระยะ ๓๘ ของกลุ่มตัวอย่างเคยใช้ยาเสพติด และร้อยละ ๓๐ ยังคงใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน สำหรับยาที่ใช้กันมากที่สุด ได้แก่ ยาประเภทหลอนประสาท (Hallucinogen) แอมเฟตตามีน (Amphetamine) บาร์บิทูเรท (Barbiturates) มีถึงร้อยละ ๖๑ ที่เริ่มมีปัญหาในระดับชั้นมัธยมศึกษา จากคำตอบนี้ชี้ให้เห็นว่า ผู้ที่กำลังเริ่มจะใช้ยาเสพติดชนิดอื่น ๆ นอกจากปัญหามีอยู่ถึงร้อยละ ๕๐ และส่วนที่ระบุว่า " เพื่อน " เป็นแหล่งสำคัญที่นำมาซึ่งยาเสพติด มีถึงร้อยละ ๗๗

ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Patricia Callahan Paulson, "Psychosocial Factors in Drug use among Community College Students", Dissertation Abstracts International : The Sciences and Engineering. 31 (March 1971) : 5455-56 B.

วิลลิ่งเจอร์ (Willinger, 1971) ได้ทำการศึกษาดังการต่อต้านบทบาททางสังคมและการชอบกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการเร้าอารมณ์แปลก ๆ ใหม่ ๆ (Sensational Seeking Behavior) ของวัยรุ่นที่ศึกษาเสพติด โดยอาศัยสมมุติฐานของนาธาน แอดเลอร์ (Nathan Adler) ซึ่งมีความเชื่อว่าพวกที่ศึกษาเสพติดมักมีลักษณะเป็นพวกที่ต่อต้านและไม่ยอมรับบทบาทและคุณค่าทางสังคม (Antinomian) โดยได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างวัยรุ่นที่ศึกษาเสพติดและวัยรุ่นที่ไม่ศึกษาเสพติด กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นรชนชั้นกลาง ระดับสูง และเป็นนักเรียนโรงเรียนมัธยมศึกษา ส่วนใหญ่จะสูบบุหรี่ แอมเฟตตามีน และบาร์บิทูเรท ผลของการวิจัยจากการเปรียบเทียบกลุ่มวัยรุ่นที่ศึกษาเสพติด และกลุ่มควบคุมนั้นได้ผลสนับสนุนสมมุติฐานของนาธาน แอดเลอร์ นอกจากนี้ ยังได้พบอีกว่าผู้ที่ศึกษาเสพติดยิ่งนานเท่าใดก็จะแสดงความแตกต่างในเรื่องการต่อต้านบทบาททางสังคมและการชอบกระทำพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดการเร้าอารมณ์มากกว่าผู้ที่พึ่งศึกษาเสพติด ในการวิจัยของพอลสันและวิลลิ่งเจอร์ ผู้วิจัยทั้งสองมีความเห็นเหมือนกัน คือทั้งผู้ศึกษาเสพติดในระดับโรงเรียนมัธยมและวิทยาลัย มีการใช้ยาเสพติดชนิดต่าง ๆ กลายคลึงกัน คือ จะใช้ทั้งกัญชา แอมเฟตตามีน และบาร์บิทูเรท

การวิจัยของเวอร์กิลิโอ^๒ (Virgilio, 1971) ซึ่งได้ทำการวิจัยโดยการเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในค่านามรู้เกี่ยวกับยา และการเปลี่ยนแปลงทัศนคติที่มีต่อยาด้วยการใช้โปรแกรมการศึกษาสุขวิทยา (SHES) และโปรแกรมการสอนแบบบรรยาย และอภิปราย

¹ Kenneth Leslie Willinger, "Adolescent Drug Use and Antinomianism," Dissertation Abstracts International : The Sciences and Engineering 31 (January 1971) : 4350 - 51 B.

² Carmela Louise Virgilio, "A Comparison of the Effects of the School Health Education Study (SHES) Approach and the Lecture - Discussion Approach upon Drug Knowledge and Attitudes of High School Students," Dissertation Abstracts International : The Humanities and Social Sciences 32 (November 1971) : 2323 - A.

เวอรักลิโอใช้กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชายและนักเรียนที่กำลัง เรียนอยู่ใน
 ระดับมัธยมศึกษา จำนวน ๗๗๗ คน ที่ลงทะเบียนเรียน ๑ ใน ๓๖ สาขาของวิชาทางสังคม
 ศาสตร์ ในเวสต์ฟิลด์ (Westfield) โดยใช้แบบทดสอบเกี่ยวกับยาและการใช้ยาใน
 ทางทิศของไคแลนเดอร์ (Kilander) แบบทดสอบการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของ
 พอลล็อก (Pollock) และมาตราวัดทัศนคติเกี่ยวกับยาซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือทั้ง
 ๓ ชนิดทั้งก่อนและหลังกับกลุ่มตัวอย่าง ก่อนที่จะนำเข้าไปโปรแกรม ผลของการวิจัยพบว่า
 เมื่อเปรียบเทียบคะแนนในความรู้เกี่ยวกับยา ไม่มีความแตกต่างทางสถิติอย่างมีนัย
 สำคัญระหว่างโปรแกรมทั้งสอง แต่ได้พบการ เปลี่ยนแปลงของทัศนคติจากโปรแกรมแบบ
 บรรยายและอภิปรายมากกว่าโปรแกรมแบบ SHES โดยมีความแตกต่างทางสถิติอย่าง
 มีนัยสำคัญ และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่อยู่ในวิทยาลัย มีสัมฤทธิ์ผลในความรู้เกี่ยวกับ
 ยามากกว่านักเรียนในระดับมัธยมศึกษาในโรงเรียนทั่ว ๆ ไป ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทาง
 ทัศนคติมากกว่า และจากการวิจัยนี้ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างเพศของ
 นักเรียน เมื่อเปรียบเทียบโปรแกรม SHES และโปรแกรมแบบบรรยายและอภิปรายหาใน
 ความประสิทธิภาพของผู้สอน ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับ
 คะแนนของนักเรียนในความรู้เกี่ยวกับการใช้ยา

ซาร์โกและคณะ^๑ (Zarco and Associates, 1971 - 72) ได้ทำการ
 ศึกษาขอบข่ายของการใช้ยาในทางที่ผิดในหมู่นักศึกษา ในมหาวิทยาลัยฟิลิปปินส์ วิทยาลัย
 คิลปะ และวิทยาลัยคิลิมาน (Diliman) ในนครควซอน (Quezon City, Philippines)
 โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่าง แบบ ๒ ชั้น และใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการ เก็บรวบรวม
 ข้อมูล ซึ่งจากการวิจัยพบว่า

๑. หนึ่งในสามของนักศึกษาเคยใช้กัญชา และอยู่ถึงร้อยละ ๒ ที่ยังใช้กัญชา
 เป็นประจำ โดยพบมากในหมู่นักศึกษาชายที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นปีที่ ๑ และชั้นปีที่ ๒

^๑ Richardo M. Zarco and Associates. "A Study of Drug Use among College Students." Narcotic Foundation of the Philippines, Inc. 1971 - 1972.

๒. ยาเสพติดที่นักศึกษาใช้กันมาก นอกจากกัญชาแล้วยังมีเบนซาดีน (Benzadine) แมนเดร็อกซ์ (Mandrox.) แอล เอส ดี (L.S.D.) เมสคาลีน (Mescaline) และ เซคโคเนอล (Secnal)

๓. ผลของการวิจัยยืนยันว่า ผู้ใช้กัญชาเป็นประจำจะไม่ใช้ยาเสพติดเพียงชนิดเดียว แต่ใช้ยาเสพติดชนิดอื่น ๆ อีกด้วย เช่น แอมเฟตามีน (Amphetamines) ยาประเภทกดประสาท (Dépressants) และโอปิเอตส์ (Opiats) ด้วย

๔. นักศึกษาที่ใช้กัญชาหรือยาเสพติดชนิดอื่น ๆ จะมีผลการเรียนต่ำลง ตรงกันข้ามกับนักศึกษาที่ไม่ได้ใช้ยาเสพติด

๕. นักศึกษาที่อาศัยอยู่กับบิดามารดาจะมีปัญหาการใช้ยาเสติดน้อยกว่านักศึกษาที่อาศัยอยู่ตามหอพัก หรืออยู่ตามบ้านเช่า หรือพักอาศัยอยู่กับบุคคลอื่น ๆ ที่มีบิดามารดา

๖. อายุเฉลี่ยของนักศึกษาที่ใช้และไม่ใช้ยาเสติดจะเท่ากัน คือ อยู่ระหว่าง ๑๘.๑๗ ปี ถึง ๑๘.๕๑ ปี

ในด้านการรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยา บราวน์¹ (Brown, 1972) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับยา ด้วยการตรวจสอบบุคลิกลักษณะของนักศึกษาในวิทยาลัยที่เคยใช้ยาและไม่เคยใช้ยา โดยวิธีการสุ่มตัวอย่าง ซึ่งได้แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น ๔ กลุ่ม ๆ ละ ๑๒ คน ในกลุ่มที่ ๑ เป็นนักศึกษาหญิงที่เคยใช้ยา กลุ่มที่ ๒ เป็นนักศึกษาชายที่เคยใช้ยา ส่วนกลุ่มที่ ๓ เป็นนักศึกษาหญิงที่ไม่เคยใช้ยา และกลุ่มที่ ๔ เป็นนักศึกษาชายที่ไม่เคยใช้ยา สำหรับเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามด้วยการเติมข้อความให้สมบูรณ์ (Paragraph Completion Test) ของฮันท์ (Hunt) แบบทดสอบชนิดรายงานตนเอง (Reportery Grid Test) และมาตราวัดการดำเนินชีวิต (Way To Live Scale) ผลของการวิจัยได้พบว่า นักศึกษาในวิทยาลัยที่เคยใช้ยาและไม่เคยใช้ยา

¹ Louise Barbara Brown, "A Cognitive Functioning Approach to the Differentiation of College Drug Users and Non Users," Dissertation Abstracts International : The Humanities and Social Sciences : 33 (September 1972) : 1015 - A.

มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในด้านการรับรู้ ความเข้าใจและความจำ กล่าวคือ นักศึกษาที่เคยโยยาจะมีความสามารถในการรับรู้ ความเข้าใจและความจำดีกว่านักศึกษาที่ไม่เคยโยยา ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีความสอดคล้องกับการวิจัยของ Zarco ควาย

ลี (Lee, 1977) ได้ทำการศึกษาทั้งปัญหาและความแตกต่างของผู้ที่ติดสุรา เรือร่งและผู้ติดยาเสพติด โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นทหารผ่านศึกกลุ่มละ ๕๐ คน ในการวัดความแตกต่างระหว่างบุคลิกภาพ ลีใช้เครื่องมือ MMPI และยังคงทำการศึกษาดังลักษณะทางชีวภาพของกลุ่มตัวอย่างทั้งสองด้วยการใช้ทั้งเอกสารที่บันทึกการบำบัดรักษาของโรงพยาบาล และแบบสอบถามประกอบการวิจัย ซึ่งได้พบว่ามี ความแตกต่างทางความบุคลิกภาพของผู้ที่ติดสุรา เรือร่ง และผู้ติดยาเสพติดชนิดอื่น ๆ อย่างเด่นชัด ทั้งในด้านการดำเนินกิจกรรม ทางสังคม การประกอบอาชีพ และการศึกษา โดยผู้ติดยาเสพติดจะไม่สามารถดำเนินชีวิตตามแบบแผนชนบทธรรมเนียมประเพณีได้เหมือนผู้ที่ติดสุรา เรือร่ง

นอกจากนี้ มัวร์ (Munroe, 1977) ได้ทำการวิจัยโดยใช้ทฤษฎีการทำลายตนเอง (Anomie) ของโรเบิร์ต เมอร์ตัน (Robert Merton) และทฤษฎี

1 Zarco and Associates, Ibid.

2 Thornburg, Susan Lee, "An examination of the Single versus Dual Treatment Controversy in Chemical Dependency : Differences Between Alcoholics and Drug Addicts," Dissertation Abstracts International : The Science and Engineering 38 (December 1977) : 2890 - B.

3 Atwell, Wilbur Munroe, "Anomie ; Percieved Opportunity and Drug Addiction : A study of some correlates of drug addicted and non - addicted offending behavior," Dissertation Abstracts International : The Humanities and Social Sciences : 38 (December 1977) : 3751 - A.

ความแตกต่างของโอกาส (Differential Opportunity Theory) นั้นโรไตพยายามที่จะสำรวจความสัมพันธ์ระหว่างทฤษฎีทั้งสองในการใช้เฮโรอีน และพฤติกรรมฝ่าฝืนสังคมแบบอื่น ๆ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเกย์วัยรุ่นตัวเพศชายและเป็นชนชั้นต่ำ ทั้งทศศึกษาเสฟติกและไม่ทศศึกษาเสฟติก กลุ่มละ ๕๐ คน โดยให้แต่ละคนมีอายุ สถานะทางเศรษฐกิจ และภูมิหลังในชุมชนมีความคล้ายคลึงกันหรือใกล้เคียงกัน จากการวิจัยได้พบว่า ทั้งกลุ่มผู้ทศศึกษาเสฟติกและกลุ่มที่ไม่ทศศึกษาเสฟติกมีพฤติกรรมในทางฝ่าฝืนสังคมและมีปัญหาเกี่ยวกับอาชญากรรมเหมือน ๆ กัน นอกจากนี้ยังได้พบอีกว่า กลุ่มที่ไม่ทศศึกษาเสฟติกมีแนวโน้มที่จะถูกจับกุมและถูกคุมขังในคดีเกี่ยวกับการประกอบอาชญากรรมและความผิดในคดีทำร้ายร่างกายผู้อื่นมากกว่าผู้ทศศึกษาเสฟติก และยังพบอีกว่า เกือบทุกสาเหตุของการประกอบอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่างมักประกอบอาชญากรรม เพราะได้เคยพบเห็นตัวอย่างมาก่อน หรือเคยมีประสบการณ์ในการกระทำผิดกฎหมาย ผลจากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีแนวโน้มที่จะกระทำผิดและประกอบอาชญากรรมได้ในเวลาอันรวดเร็ว

ไฟน์สไตน์ (Feinstein, 1978) ได้ทำการศึกษาถึงการใช้จ่ายเสฟติกของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยฮิลลีนอยล์ จำนวน ๘๓๕ คน โดยได้คัดเลือกตัวแทนของนักศึกษาแต่ละกลุ่มจาก UICC จำนวน ๓๖๕ คน UIMC จำนวน ๑๕๐ คน UIUC จำนวน ๒๖๕ คน ทั้งนี้ ไฟน์สไตน์ได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยให้นักศึกษาตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง และในการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้วิธีคำนวณหาความถี่ ค่าเฉลี่ย ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบไคสแควร์ ผลของการวิจัยได้พบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ใช้จ่ายตามคำแนะนำในสลากยา และการใช้จ่ายของนักศึกษามีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับการใช้จ่ายของบุปกรองควย โดยเฉพาะการใช้โคเคอีน (Cocaine) เฮโรอีน แอมเฟตามีน และกัญชา กล่าวคือ ถ้าบุปกรองควยของนักศึกษาค้นได้ใช้จ่ายเสฟติกชนิดใดแล้ว นักศึกษาค้นนั้นก็มีแนวโน้มที่จะใช้จ่ายเสฟติกชนิดนั้นตามไปด้วย

¹ Feinstein, Ibid.

ในการวิจัยของบราวน์ (Brown, ๑๙๗๒) เพื่อศึกษาทัศนคติที่มีต่อยา ความรู้เกี่ยวกับยา และความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อยา และความรู้เกี่ยวกับยาของนักเรียนเกรด ๕ ถึง เกรด ๑๒ ในโรงเรียนประจำตำบลไกล ๆ กับเมืองดัลลาส รัฐเท็กซัส (Dallas, Texas) ได้ทำการวัดทัศนคติที่มีต่อบุหรี่ สุรา ัญชา แอล.เอส.ดี. เฮโรอีน และเมทฮีลิน โดยการใช้อัตราชี้แนวตั้งกึ่งเพื่อเรนเชียด (Semantic Differential Scale) ประเมินค่าคุณศัพท์จำนวน ๑๒ คำ แบบ ๒ ขั้วขนาดมาตรา ๕ ของ และใช้แบบทดสอบความรู้เกี่ยวกับยาซึ่งเป็นแบบเลือกตอบมีจำนวน ๓๑ ข้อ ในการวิเคราะห์ข้อมูลของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง บราวน์ใช้วิธีวิเคราะห์ความแปรปรวนและหาสหสัมพันธ์แบบเพียร์สันโปรดักโมเมนต์ (Pearson's Product Moment Correlation) ระหว่างทัศนคติที่มีต่อยา และความรู้เกี่ยวกับยา ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีทัศนคติที่คัดค้านหรือมากกว่านักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลาย แต่ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างนักเรียนทั้งสองกลุ่มที่มีต่อัญชาและแอล.เอส.ดี. ส่วนนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายมีทัศนคติที่คัดค้านต่อัญชาและแอล.เอส.ดี. ดังว่านักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น เมื่อได้เปรียบเทียบกันระหว่างเฮโรอีนและเมทฮีลิน พบว่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในทัศนคติระหว่างระดับชั้นต่าง ๆ แต่เมื่อเปรียบเทียบกันในแต่ละระดับชั้น พบว่านักเรียนมีแนวโน้มในทัศนคติเป็นไปในทางลบต่อแอล.เอส.ดี. เฮโรอีนและเมทฮีลินมากกว่าบุหรี่ สุราและัญชา

สำหรับการศึกษาและวิจัยเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษในประเทศไทย ได้มีบุคคลหน่วยงานและสถาบันต่าง ๆ ให้ความสนใจทำการสำรวจวิจัยและศึกษากันอย่างกว้างขวาง

๑ Jim Mark Brown, "Differences in Attitudes of Public School Students toward Selected Drugs and the Relationship between these Attitudes and Knowledge," Dissertation Abstracts International ; The Humanities and Social Sciences : 32 (January 1972) : 3752 - 53 A.

ปัจจุบันได้มีผู้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษหมดต่อ ประเทศไทยในด้านต่าง ๆ สมควรที่จะเฝ้าติดตามถึงและสรุปผลไว้ดังนี้

ประยูร นรการณกุล^๑ (๒๕๐๘) ได้ทำการศึกษาดังการเปลี่ยนแปลงอาการต่าง ๆ ของวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดที่มารับการรักษาในโรงพยาบาลจิตเวชได้พบว่าการติดยาเสพติดมีผลทำให้พฤติกรรมภายในเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ ทำให้ความคิด ความจำเสื่อม สมองทึบ มึนงง ไม่มีสมาธิและความตั้งใจ เนื่องจากสมองถูกกด อารมณ์หงุดหงิดเปลี่ยนแปลงง่าย มีความวิตกกังวลอยู่เสมอ มีผลทำให้พฤติกรรมภายนอกผิดปกติไปด้วย คือกลายเป็นคนเกียจคร้านไม่ยอมทำงาน เนื่องจากสุขภาพทรุดโทรม ร่างกายและจิตใจมีความต้องการติดยาเสพติดให้โทษเท่านั้น จึงพยายามทุกวิถีทางที่จะหาเงินมาซื้อยาเสพติด เพื่อให้บรรเทาความต้องการ จิตใจของผู้เสพยาจะเสื่อมลงในด้านศีลธรรม และเป็นบ่อเกิดของอาชญากรรม มีจรรยาพิและอุบัติเหตุต่าง ๆ

สำหรับการวิจัยของปิติ เจริญอุ่มพร^๒ (๒๕๑๕) ปิติได้ทำการศึกษาและค้นหาปัจจัยที่มีส่วนสัมพันธ์หรือเป็นปัญหาและความต้องการของเจ้าหน้าที่ พนักงานตำรวจในการปฏิบัติงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษ โดยใช้แบบสอบถามประกอบการสัมภาษณ์ ผลของการวิจัยพบว่า เจ้าหน้าที่พนักงานตำรวจที่มีอายุและอายุราชการมาก จะมีแนวโน้มเป็นผู้ที่มีสติ การปฏิบัติงานป้องกันการเสพติดและการแพร่หลายของยาเสพติดให้โทษสูง และยังพบอีกว่า เจ้าหน้าที่พนักงานตำรวจไม่มีความรู้ความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษเพียงพอต่อการปฏิบัติงานอย่างมีประสิทธิภาพ ความรู้และทัศนคติเกี่ยวกับระเบียบวิธีการปฏิบัติในการ

^๑ ประยูร นรการณกุล. ประมวลความรู้เรื่องยาเสพติดให้โทษ. พระนครวารสารการพิมพ์, ๒๕๐๘. หน้า ๑๘๑ - ๑๘๓.

^๒ ปิติ เจริญอุ่มพร, "การป้องกันและการปราบปรามยาเสพติดให้โทษในหน้าที่ของเจ้าหน้าที่พนักงานตำรวจในเขตนครหลวง กรุงเทพมหานคร" (ศิลปศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาพัฒนารุมน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, ๒๕๑๕).

จับกุม และการนำตัวผู้ต้องหาเข้ามาดำเนินคดี ไม่มีส่วนสัมพันธ์กับการปฏิบัติงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษอย่างมีนัยสำคัญ ในด้านอัตรากำลังเจ้าหน้าที่พนักงานตำรวจซึ่งปฏิบัติงานในตำแหน่งนี้ไม่เพียงพอที่จะทำให้สามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในตำแหน่งนายอำเภอ อดีตรอเวอริล และอดีตรอเวอริล ได้รับการควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพเพียงพอหรือไม่ ในการนำเข้า การเก็บรักษา การใช้ และการจำหน่าย เพราะเจ้าหน้าที่พนักงานตำรวจส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้เกี่ยวกับน้ายาเสพติด และยังขาดการประสานงานกันระหว่างผู้มีอำนาจในการตรวจจับอีกด้วย

พรทิพย์ จิตรธร (๒๕๑๖) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าถึงคุณลักษณะทั่วไปของผู้ติดยาเสพติดให้โทษที่ได้รับการบำบัดรักษาในโรงพยาบาลจิตเวช รวมทั้งไ้รวบรวมประวัติการใช้ยาเสพติดให้โทษ สภาพแวดล้อมและความรู้สึกของผู้ป่วยที่ติดต่อการรักษายาเสพติดและต่อเจ้าหน้าที่ในโรงพยาบาล จากผลการวิจัยได้พบว่า ในจำนวนผู้ติดยาเสพติดทั้งหมด ๑๓๐ ราย เป็นผู้มีอายุระหว่าง ๑๖ - ๒๐ ปี จำนวน ๓๔ ราย หรือร้อยละ ๒๖.๑๕ และที่มีอายุระหว่าง ๒๑ - ๒๕ ปี จำนวน ๑๕ ราย หรือร้อยละ ๑๑.๕๔ เมื่อรวมกลุ่มอายุ ๑๖ - ๒๕ ปี มีจำนวน ๔๙ ราย หรือร้อยละ ๓๗.๖๙ สำหรับบุคลที่สนใจที่ทำให้ใช้ยาเสพติดให้โทษนั้น มีสาเหตุมาจาก "เพื่อน" ชักนำ มีจำนวนสูงเท่ากับที่ระบุว่า "อยากทดลอง" ถึงร้อยละ ๔๒.๓๐ สำหรับการใช้เวลาว่างของผู้ติดยาเสพติดให้โทษพบว่า ชอบการเที่ยวเตร่มีถึงร้อยละ ๒๕.๓๑ รองลงมาคือ ชอบฟังเพลงร้อยละ ๒๐.๗๗ และมีแนวโน้มไปในทางเสื่อม คือ คุมสุราและเล่นการพนัน ร้อยละ ๑.๕๔ ส่วนชนิดของยาเสพติดให้โทษที่ใช้นั้นมากที่สุด คือ เฮโรอีน มีถึงร้อยละ ๕๕.๓๗ รองลงมาเป็นฝิ่น ร้อยละ ๑๔.๖๒ มอร์ฟีนร้อยละ ๑๒.๓๑ ที่ใช้ยาเสพติดให้โทษทุกชนิดร้อยละ ๗.๖๙ และที่ใช้ยาเสพติดให้โทษชนิดอื่น ๆ เช่น กระท่อม กัญชา และเชโคโคนอล มีเพียงร้อยละ ๖.๒๖ นอกจากนี้ผู้ติดยาเสพติดให้โทษยังได้ระบุถึงผลของการใช้ยาในครั้งแรกที่มีผลต่อร่างกายและจิตใจ คือ ร่างกายมีความกระฉับกระเฉง จิตใจสบาย มีความกระปรี้กระเปร่า มีถึงร้อยละ ๕๕.๓๗ นอกเหนือสบายร้อยละ ๒๕.๓๕ สมองปลอดโปร่ง

• พรทิพย์ จิตรธร, "ยาเสพติดให้โทษกับการบำบัดรักษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๑๖).

รอยละ ๒๐.๓๖ ทำงานไคร้รอยละ ๑๗.๖๕ ทำให้อารมณ์ทางเพศไคร้รอยละ ๕.๓๖ และที่ระบุวารวาทกายทศุคไคร้มีเพียงรอยละ ๘.๘๖ เท่านั้น เมื่อเปรียบเทียบผลการวิจัยของพรทิพย์กับผลการวิจัยของประยูร^๑แล้ว จะเห็นว่าทั้งสองคนมีความคิดเห็นแตกต่างกันในผลของการใช้ยาในระยะเริ่มใช้ยาและหลังจากศึกษา

สินธิ์ ลักษณ์^๒ (๒๕๑๖) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นที่ศึกษาเสพติคให้โทษ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นวัยรุ่นที่ติดเฮโรอีน มีช่วงอายุระหว่าง ๑๓ ถึง ๒๐ ปี ที่มารับการบำบัดรักษาในโรงพยาบาลชัชฎารักษ์ และที่โรงพยาบาลพระมงกุฎ แห่งละ ๒๐ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบการสัมภาษณ์ โดยใช้เครื่องมือที่เสี่ยง จากผลการวิจัยในด้านการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่าง พบว่ามีความจำเสื่อมลง ขาดความสนใจและความเข้าใจในบทเรียน ซึ่งเป็นการวิจัยหาคำเห็นสอดคล้องกับข้อค้นพบของบราวน์^๓ ทว่านักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ให้โทษจะมีความสามารถในการรับรู้ความเข้าใจและความจำน้อยกว่านักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ให้โทษ ส่วนวิธีการหาเงินมาเพื่อใช้ชื้อยาเสพติคมาเสพนั้น พบว่าได้มีการเอาของของตนเองไปจำหน่าย ขโมยสิ่งของของบิดามารดาและญาติพี่น้อง และวัยรุ่นที่ติดเฮโรอีนเหล่านี้เมื่ออยู่ถึง รอยละ ๗.๕ ที่เคยติดยาเสพติคให้โทษชนิดอื่นมาก่อน เช่น ติคกัญชารอยละ ๘๕ กัญชาและสุรารอยละ ๑๖.๕ สุรารอยละ ๑๒.๕ แอมเฟตามีนรอยละ ๒.๕ กัญชาและไอโซนอร์รอยละ ๕ ดังนั้นจะเห็นว่าการวิจัยของสินธิ์ครั้งนี้มีความสอดคล้องกับการวิจัยของอรัญ^๔ อีกด้วย คือได้พบว่าผู้ติด

^๑ ประยูร นรการณกุล, เรื่องเดียวกัน.

^๒ สินธิ์ ลักษณ์, "การเปลี่ยนแปลงการดำเนินชีวิตของวัยรุ่นที่ติดเฮโรอีน" (ปริญญาการศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๖).

^๓ Louise Barbara Brown, Ibid.

^๔ อรัญ สุวรรณบุษมา และคณะ, รายงานการวิจัยเรื่อง การติดยาเสพติคให้โทษในทัศนะของระบาคติวิชา ๒๕๑๖, หน้า ๘๘ - ๘๕.

ยาเสพติดให้โทษมักใช้ยาเสพติดหลายชนิด โดยจะเริ่มใช้ยาเสพติดให้โทษชนิดที่มีความรุนแรง น้อย ๆ ก่อน แล้วจึงค่อยเปลี่ยนไปเสพนิดที่มีความรุนแรงมากขึ้น ผู้ศึกษาเสพติดให้โทษบางคนใช้ยาเสพติดมากกว่า ๑ ชนิด จำนวนผู้ที่ศึกษาเสพติดให้โทษร้อยละ ๘๕.๖๘ จะใช้เฮโรอีน รองลงมาคือฝิ่น มีเพียงร้อยละ ๓.๕๕ เท่านั้น

เสรีน ปุณณะหิตานนท์ (๒๕๖๖) ได้จัดทำโครงการสำรวจเกี่ยวกับปัญหาเสพติดให้โทษในเขตกรุงเทพมหานคร โดยได้ทำเป็นโครงการวิจัยในระยะยาว ใช้เวลาทั้งหมด ๑๘ เดือน ขอบเขตของการวิจัยครอบคลุมถึงนักเรียนในโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ นักเรียนอาชีววะและอาชีววะชั้นสูง นักศึกษาในมหาวิทยาลัย และประชาชนทั่วไป เทคนิคในการรวบรวมข้อมูล เสรีนใช้กล่องสำหรับรับแบบสอบถามเพื่อขอให้ผู้ตอบมีความมั่นใจว่า ไม่มีใครล่วงรู้คำตอบและนำไปเปิดเผย จากการวิจัยพบว่า ข้อมูลทั้งหมดที่ได้จำนวน ๖,๑๙๕ ฉบับ หรือร้อยละ ๘๘.๑ ของจำนวนตัวอย่างที่ได้กำหนดไว้โดยการสุ่มตัวอย่างครั้งแรก และได้กลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นตัวแทนของกลุ่มนักเรียนนอกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นตัวแทนของกลุ่มที่เป็นนักเรียนสำหรับกลุ่มที่เป็นสมาชิกในครัวเรือน ได้ทำการพิจารณาตัวแทนตามเพศและอายุ จากผลของการวิจัยพบว่า

๑) นักศึกษาร้อยละ ๒๗.๕ ได้ระบุว่าเคยใช้ยาที่ผิดกฎหมายอย่างน้อย ๑ ชนิด หรือมากกว่า นอกจากนี้ นักศึกษาร้อยละ ๑.๗ ยังคงใช้ยาชนิดใดชนิดหนึ่งอยู่เป็นประจำ และอีกร้อยละ ๗.๘ ยังคงใช้ยาที่ผิดกฎหมายอยู่ ๑ ชนิด หรือมากกว่า ๑ ชนิด เป็นบางครั้ง บ้างคราว

๒) ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในลักษณะของประชากรของกลุ่มตัวอย่างทั้งผู้เสพและผู้ไม่เสพยาเสพติดให้โทษ แต่พบว่ามีผู้ใช้ยาเสพติดให้โทษมากในกลุ่มผู้ที่มีอายุน้อย และมีอัตราการใช้ยาเสพติดให้โทษสูงขึ้นอย่างสม่ำเสมอตามระดับการศึกษาที่สูงขึ้น

เสรีน ปุณณะหิตานนท์, "การศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหาเสพติดในประเทศไทย และปัญหาที่เกี่ยวข้องกัน". (พระนคร : สถาบันวิจัยสังคมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๗).

๓) ผู้ที่ไชยาเสพติคิให้โทษมักมาจากครอบครัวที่บิดาไชยาเสพติคิให้โทษซึ่งมีผลการวิจัยหลายครั้งของ ไลน์สไตน์^๑ อย่างไรก็ตาม ผู้ที่คัดขยาเสพติคิให้โทษส่วนใหญ่ไม่ได้อยู่อาศัยกับบิดามารดา เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ ซาร์โก^๒ ในทางตรงกันข้ามกลุ่มผู้ไม่ได้ไชยาเสพติคิให้โทษมักมาจากครอบครัวที่เป็นระเบียบเรียบร้อยและมีความรักใคร่กลมเกลียวกัน

๔) นักเรียนและนักศึกษาที่ไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียนมักกลายเป็นผู้ไชยาเสพติคิให้โทษมากกว่าผู้ที่ประสบผลสำเร็จในการเรียน ซึ่งมีความสอดคล้องกับการวิจัยของ บราวน์^๓ และสินิทธิ^๔

๕) กลุ่มตัวอย่างที่ไชยาเสพติคิให้โทษโดยมากมักใช้กัญชาเป็นครั้งแรก

๖) ในการวิจัยพบว่า การสนับสนุนและการยอมรับของสังคมมีอิทธิพลที่สำคัญอย่างมากในการทดลองเสพครั้งแรกและครั้งต่อ ๆ ไป ส่วนอิทธิพลรองลงมาได้แก่การหายาเสพติคิให้โทษได้ง่าย และยังพบว่าผู้ไชยาเสพติคิให้โทษส่วนใหญ่ก็มีเพื่อนสนิทที่ไชยาเสพติคิให้โทษด้วย กล่าวคือ อัตราส่วนของผู้ตอบที่ไชยาเสพติคิให้โทษจะสูงขึ้นตามจำนวนเพื่อนสนิทที่ไชยาเสพติคิให้โทษด้วย

๗) ผู้ที่ไชยาเสพติคิให้โทษชนิดร้ายแรงมักเป็นผู้ที่สังคมไม่พึงปรารถนา ส่วนใหญ่ถือว่ายาประเภทกระตุ้นประสาท ยากล่อมประสาทไม่มีความร้ายแรง และจะใช้เพื่อประโยชน์ทางการแพทย์มากกว่า และได้พบวารานขายยาโดยทั่วไปในเขตเมืองหลวงเป็นแหล่งจำหน่ายยาเสพติคิให้โทษที่สำคัญที่สุด ยาเสพติคิให้โทษที่เป็นที่นิยมกันในหมู่นักเรียน นักศึกษา และเยาวชน คือ เซกโคเนอลหรือเหล้าแหง ทั้งส่วนใหญ่จะเริ่มประสพการณ์เกี่ยวกับยาประเภทหลอนประสาทและกัญชา

^๑ Feinstein, Ibid.

^๒ Zarco, Ibid.

^๓ Louise, Barbara Brown, Ibid.

^๔ สินิทธิ ลักษณะณัย, เรื่องเดียวกัน.

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๔ เปรมจิต ชลวิทย์^๑ ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเขาวงกตและนักเรียนผู้มารับการบำบัดรักษาในโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า ด้วยการสัมภาษณ์ให้พบว่าผู้มารับการบำบัดรักษาส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุเฉลี่ย ๒๑ ปี แต่จากผลการวิจัยของผู้มารับการรักษาที่เป็นนักเรียนและนักศึกษา พบว่าเป็นนักเรียนและนักศึกษาที่ศึกษาเสพติคดีให้โทษร้อยละ ๕๕ ที่มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย และมีอายุเฉลี่ย ๑๘ ปี รองลงไปร้อยละ ๕๕.๕๕ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และร้อยละ ๕.๑๘, ๘.๒๔ เป็นนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนปลายและระดับประถมศึกษาตอนต้นตามลำดับ

ในด้านการใช้เวลาว่างของกลุ่มตัวอย่างพบว่า มีเขาวงกตถึงร้อยละ ๘๒ ที่ใช้เวลาว่างส่วนใหญ่อยู่นอกบ้าน โดยเฉพาะตามบ้านเพื่อน ส่วนที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาส่วนใหญ่จะใช้เวลาว่างตามศูนย์การค้าและหน้าโรงพยาบาลนครเป็นประจำ มีถึงร้อยละ ๗๐ สำหรับสาเหตุของการติดยาพบว่ามีความคล้ายคลึงกับการวิจัยของพรทิพย์^๒ โดยได้ระบุว่าเกิดจากการอยากทดลองนั้น มีเปอร์เซ็นต์ที่ใกล้เคียงกันกับการวิจัยของเปรมจิต คือมีอยู่ถึงร้อยละ ๘๓.๒๒ ซึ่งในการวิจัยของพรทิพย์มีเพียงร้อยละ ๘๒.๓๐ เท่านั้น ในกรณีที่เพื่อนแนะนำเปรมจิตพบว่ามีร้อยละ ๑๗.๓๘ ในขณะที่พรทิพย์พบว่ามีถึงร้อยละ ๘๒.๓๐ และพบอีกว่ามีเพียงร้อยละ ๒.๖ เท่านั้น ที่ระบุว่าหาซื้อได้ง่าย นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้พบอีกว่า ผู้ใช้ยาเสพติคดีให้โทษส่วนใหญ่จะใช้ยาเสพติคดีประเภทต่าง ๆ มากกว่า ๑ ชนิด เช่น กัญชาร้อยละ ๓๑.๗๒ บุหรี่ร้อยละ ๒๘.๕๘ สุราร้อยละ ๑๕.๕๘ เซกโคบอลร้อยละ ๖.๘๘ เฮโรอีนร้อยละ ๕.๓๓ และใช้ยาทุกชนิดมีร้อยละ ๓.๘๘ สำหรับยาเสพติคดีให้โทษที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบันพบว่า เฮโรอีนมีมากที่สุดถึงร้อยละ ๕๕.๘๗ กัญชาร้อยละ ๒.๓๒ และเป็นมีเพียงร้อยละ ๑.๘๕ เท่านั้น

^๑ เปรมจิต ชลวิทย์, "เขาวงกตกับยาเสพติคดีให้โทษ : มุลเหตุจริงใจให้มารับการรักษา" (ปริญญาโททางสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ๒๕๑๔).

^๒ พรทิพย์ จิตจรธร, เรื่องเดียวกัน.

ฝน แสงสิงแก้ว และคณะ^๑ (๒๕๑๘) ได้ทำการวิจัยเพื่อสำรวจการใช้ยาเสพติด และทัศนคติต่อนักเรียนไทย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์ในทางจัดโปรแกรมการศึกษา รักษาและป้องกันการติดยา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓, ๔ และ ๕ และนักเรียนในวิทยาลัยเทคนิคชั้นปีที่ ๑ ถึง ๔ ในเขตจังหวัดเชียงใหม่ และจังหวัดกนทราขสีมา และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ถึง ๕ ในเขตกรุงเทพมหานคร ที่มีอายุระหว่าง ๑๓ ถึง ๒๓ ปี จำนวน ๑,๕๐๖ คน เป็นชาย ๑,๑๔๑ คน หญิง ๓๖๕ คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามที่ปรับปรุงและสร้างเพิ่มเติมจากแบบสำรวจการใช้ยาเสพติดของคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลของการวิจัยได้พบว่า

๑) มีจำนวนนักเรียนถึงร้อยละ ๒๓ ที่เคยใช้ยาเสพติดให้โทษมีเพียงร้อยละ ๖ ที่ยังคงใช้อยู่ และมีอายุเฉลี่ย ๑๗.๕ ปี ในจำนวนนี้เป็นชายร้อยละ ๕๔ และเป็นหญิงเพียงร้อยละ ๖ เท่านั้น ที่ติดยาเสพติดให้โทษ

๒) บิคามารคาของนักเรียนที่ติดยาเสพติดให้โทษ ส่วนใหญ่ติดยาสูบหรือสุรา และยิ่งได้พบอีกว่านักเรียนที่ติดยาเสพติดให้โทษนั้น ส่วนมากมักติดยาสูบและคิคสุรามากอน จากผลวิจัยนี้จะเห็นได้ว่า มีความสอดคล้องกับการวิจัยของไพน์สไตน์^๒ และเสริน^๓ ในข้อที่ว่าการใช้ยาเสพติดให้โทษของบิคามารคาจะมีผลคอคคนในครอบครัวด้วย นอกอนันเคยใช้กัญชา บารบิทุเรท

๓) ในกรวิฒบิปัญหาคส่วนตัว นักเรียนที่ติดยา มักจะปรึกษาหารือกับเพื่อนมากกว่าที่จะปรึกษากับบิคามารคาและครูอาจารย์ จึงไม่เป็นที่นาสงสัยเลยวาค ผลการวิจัยทพบไคเป็นข้อสนับสนุนหรือมีความสอดคล้องกับผลการวิจัยของพรทพิพ^๔ และเสริน^๕ ทวาค "เพื่อน" เป็น

^๑ ฝน แสงสิงแก้ว เสริน ปุณณะพิทานนท์ และโรเบิร์ต ฮไนเคอร์, "การวิจัยสำรวจนักเรียนไทยติดยา", (พระนคร : ครูสภา, ๒๕๑๘).

^๒ Feinstein, Ibid

^๓ เสริน ปุณณะพิทานนท์, เรื่องเดียวกัน.

^๔ พรทพิพ จิตรกร, เรื่องเดียวกัน.

^๕ เสริน ปุณณะพิทานนท์, เรื่องเดียวกัน.

ผู้วิจัยให้โซยาเสฟติกให้โทษเป็นส่วนใหญ่ และจะโคยาเสฟติกจากเพื่อนมากกว่าที่จะไปหา
ชอควยตนเอง ซึ่งตรงกับผลของการวิจัยของ พอลสัน^๑ อีกด้วย

๔) นักเรียนที่ศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยต้องโทษหรือกระทำผิดกฎหมาย

๕) ระยะเวลาการศึกษา จะเริ่มตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ ๒ ถึง ๕ และปริมาณการ
ศึกษาจะเพิ่มขึ้นไม่มากนัก การเพิ่มปริมาณสูงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ตั้งแต่ระดับวิทยาลัยเทคนิค
ชั้นปีที่ ๑ และมีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนถึงชั้นปีที่ ๔

วิจัย โปษะจินดา และคณะ^๒ (๒๕๑๕) ได้ทำการศึกษานูมาารับการรักษาทันที
โรงพยาบาลชุมชนรักษารักษา จำนวน ๕๐๐ คน โดยวิธีการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยพบว่า นูมาารับการ
รักษาร้อยละ ๕๑ มีภูมิลำเนาอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร และเมื่อจำแนกนูมาารับการรักษาคตามอำเภอที่อยู่อาศัย และเปรียบเทียบจำนวนเป็นอัตราส่วนต่อประชากรในอำเภอ
๑,๐๐๐ คน พบว่าในอำเภอคลองสานและยานนาวามีอัตราสูงสุด รองลงมาได้แก่ อำเภอ
สัมพันธวงศ์ บางรัก และพระนครตามลำดับ สำหรับอายุของนูมาารับการรักษายู่ในช่วง
๑๕ - ๑๙ ปี คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๖ และช่วงอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี มีร้อยละ ๓๑.๘ ยังได้พบอีก
ว่าผู้ติดเชื้อเสฟติกส่วนมากมีใจเป็นทึ่ง เกียจหรือถูกคักขาคออกจากครอบครัว โดยพบว่าเมื่อ
ถึงร้อยละ ๖๔ หวังอาศัยอยู่กับบิดามารดา กลุ่มตัวอย่างที่มีระดับอายุต่ำกว่า ๓๐ ปี ได้เริ่ม
ใช้ยาเสฟติกตั้งแต่อยู่ในสถานศึกษา ซึ่งมีประมาณร้อยละ ๓๗ สำหรับกัญชาเป็นยาเสฟติกที่
นูมาารับการรักษารักษาเริ่มลองใช้เป็นชนิดแรก มีร้อยละ ๔๖.๖ รองลงมาคือ เฮโรอีนร้อยละ ๒๗.๒
ส่วนเหตุผลในการลองใช้ยาเสฟติกเป็นครั้งแรกนั้น มีเหตุผลเช่นเดียวกับการวิจัยของนักวิจัย
หลายท่านข้างต้น คือ "เพื่อน" ชักชวน และอยากทดลองฤทธิ์ของยา และอายุที่เริ่มทดลอง
ใช้ยาอยู่ในช่วงระหว่าง ๑๕ - ๒๔ ปี สำหรับยาที่นูมาารับการรักษารักษาใช้กันเป็นประจำ คือ
เฮโรอีน โคเคนตีน มอร์ฟีนและกัญชาได้รับความนิมน้อยลงตามลำดับ ส่วนยาเม็ดประเภท
อื่น ๆ เช่น ยากระสุน (ยามา แอมเฟตตามีน) ยากลมประสาท (แมนเครกซ์ ไอโซน็อกซ์)

^๑ Paulson, Ibid..

^๒ วิจัย โปษะจินดา และคณะ, เรื่องเดียวกัน.

และยานอนหลับ (เซคโคเนล โมกาคอน) นั้นผู้ใช้อยู่บ้างเพียงร้อยละ ๓.๘ โดยมากมักจะใช้เมื่อขาดเฮโรอีนหรือฝิ่น

ในระยะเดียวกันนี้ สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย^๑ ได้ทำการศึกษาผู้ต้องโทษที่ติดยาเสพติดที่เป็นชาย จำนวน ๕๘๖ คน ที่ทัณฑสถานบำบัดพิเศษ ษัตตุนบุรี รังสิต และผู้ต้องโทษที่เป็นหญิง จำนวน ๑๑๗ คน ที่ทัณฑสถานหญิงลาดยาว บางเขต ผลจากการวิจัยพบว่า ผู้ต้องโทษทั้งชายและหญิงใช้เฮโรอีนและกัญชามากที่สุด โดยนักโทษชายร้อยละ ๓๐.๑ เริ่มลองใช้กัญชาเป็นครั้งแรก และมีเพียงร้อยละ ๑๗.๔ เท่านั้นที่เริ่มลองใช้เฮโรอีนเป็นครั้งแรก สำหรับนักโทษหญิงมีอัตราการใช้ยาเสพติดใกล้เคียงกัน โดยมีระดับอายุที่เริ่มการใช้อย่างใหญ่โตกว่า ๒๕ ปี และพบว่าเมื่อลองเสพแล้ว ส่วนมากจะติดยาเสพติดในระยะเวลาใกล้เคียงกัน กลุ่มตัวอย่างจำนวน ๔ ใน ๕ เริ่มติดยาเสพติดหลังจากที่ได้ออกจากสถานศึกษาและถูกขังอยู่ในคุกของใช้ยาเสพติดเป็นครั้งแรก โดย "เพื่อน" ซึ่งเป็นบุคคลที่การวิจัยของ พรทิพย์^๒ สนิทธี^๓ และวิชัย^๔ ได้กล่าวถึงมาแล้ว สำหรับจำนวนของผู้ที่เคยใช้ยาเสพติดประเภทอื่น ๆ เช่น ยานอนหลับ (เซคโคเนล โมกาคอน และคอร์เทิน ฯลฯ) ยากระตุ้น (แอมเฟตามีน) และยาหลอมประสาท (แมนเดรกซ์ ไอโซน็อก เมโพรบาเมท ฯลฯ) มีอยู่เพียงประมาณร้อยละ ๕ เท่านั้น ผู้ที่เคยเสพยาเหล่านี้ส่วนใหญ่จะติดยาประเภทอื่น ๆ อยู่ก่อนที่จะเริ่มทดลองยาเหล่านี้ โดยโคระบุว่า เมโพรบาเมท มีอัตราการระบาคเพิ่มมากขึ้น

^๑ วิชัย โปษยะจินดา และคณะ, "การศึกษาปัญหายาเสพติดในผู้ต้องโทษมีคิพระราชบัญญัติยาเสพติดในทัณฑสถาน กรุงเทพมหานคร พฤษภาคม ๒๕๑๙," รายงานการวิจัยสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์การแพทย์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๙.

^๒ พรทิพย์ จิตรธร, เรื่องเดียวกัน.

^๓ สนิทธี ลักษณีย์, เรื่องเดียวกัน.

^๔ วิชัย โปษยะจินดา และคณะ, "การศึกษาปัญหายาเสพติดในผู้มารับการรักษาที่โรงพยาบาลชัตตุนารักษ์, เรื่องเดียวกัน.

สุชาติ บัณฑิตกุล^๑ (๒๕๑๕) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนที่ศึกษา
 เสพติคในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กจากภาคต่าง ๆ ของประเทศ จำนวน ๑๐๖ คน โดยมี
 วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยและอันดับที่ทำให้เด็กและเยาวชนติดยาเสพติดให้โทษ รวมทั้ง
 การศึกษาถึงความแตกต่างของยาเสพติดให้โทษของเด็กและเยาวชนตามภาคต่าง ๆ ของ
 ประเทศ ผลของการวิจัยได้พบว่า ร้อยละ ๒ ของประชากรในสถานพินิจเด็กและเยาวชน
 ติดยาเสพติด จะมีอายุระหว่าง ๑๕ ถึง ๒๕ ปี สำหรับสิ่งผู้ติดยาปรารถนามากที่สุด คือ
 ความรักจากพ่อแม่ รองลงมาคือการศึกษา และพบว่าผู้ติดยามีความสนใจในด้านสุขภาพน้อย
 ที่สุด นอกจากนี้ผลการวิจัยพบว่า ภาคกลาง เป็นภาคที่มีผู้ติดยาเสพติดมากที่สุด โดยเฉพาะ
 ผังขาว ส่วนภาคเหนือมีผู้ติดยาเสพติดน้อยที่สุด ทั้งผู้ติดยาเสพติดทุกภาคต่างมีความเห็น
 ตรงกันว่า ยาเสพติดเป็นเครื่องค้ำทุกข์ และเพื่อปรับตัวให้เข้ากับสังคม

เสรีน บุณยะพิธานนท์^๒ (๒๕๑๕) ได้ทำการศึกษาข้อมูลจากการสัมภาษณ์และให้
 คอบแบบสอบถาม ซึ่งสร้างขึ้นเพื่อใช้ในการศึกษาปัญหาการใช้ยาที่ผิดจากนักเรียนในโรงเรียน
 มัธยมศึกษาตอนปลายและวิทยาลัยครูที่คัดเลือกมา รวม ๘ แห่ง และจากอีกหลายห้องที่อยู่ใน
 เขตเมืองหลวง รวม ๑,๓๗๔ ราย โดยได้เน้นหนักในการศึกษา รวม ๓ ประเด็น คือ

- ๑) ศึกษาการเปลี่ยนแปลงในอัตราการใช้ยาเสพติดจากช่วงปี ๒๕๑๕ ถึงปี ๒๕๑๙
 รวมเวลา ๔ ปี
 - ๒) ศึกษาทัศนคติของเยาวชนไทย (รวมทั้งนักเรียนและเยาวชนที่ทำงานแล้ว) และ
 - ๓) ศึกษาถึงประสิทธิผลของโครงการให้การศึกษากับปัญหา ยาเสพติด
- ผลจากการวิจัยพบว่า สัดส่วนของนักเรียนที่ทดลองและใช้ยาเสพติดประเภท
 ต่าง ๆ สูงกว่าในปี ๒๕๑๕ ที่เคยได้ทำการวิจัยไว้ก่อนแล้วเป็นอย่างมาก เช่น การทดลอง
 และการใช้ยาประเภทกดประสาท ในปี ๒๕๑๕ มีอยู่ร้อยละ ๑.๕ และร้อยละ ๐.๓๕ เมื่อ
 เปรียบเทียบกับปี ๒๕๑๙ ซึ่งมีถึงร้อยละ ๓.๐๖ และร้อยละ ๒.๒๔ ตามลำดับ พวกที่ใช้กัญชา

^๑ สุชาติ บัณฑิตกุล, เรื่องเดียวกัน.

^๒ เสรีน บุณยะพิธานนท์, "การสำรวจทัศนคติของเยาวชนไทยที่มีต่อยาเสพติด
 และการประเมินเกี่ยวกับประสิทธิผลของวิธีการป้องกันและให้การศึกษา," หน้า ๓๑ - ๖๒.

๑ หรือ ๒ ครั้ง ได้เพิ่มจากร้อยละ ๒.๔๑ ในปี ๒๕๑๕ เป็นร้อยละ ๔.๘๖ ในปี ๒๕๑๙ การใช้เครื่องคัมมินเมตตองนักเรียนในปี ๒๕๑๙ ซึ่งถือกันว่าเป็นสิ่งที่ใช้กันอย่างกว้างขวางที่สุด มีถึงร้อยละ ๗๖.๕๑ อัตราร้อยละของนักเรียนที่ใช้เฉพาะบุหรี่ ในปี ๒๕๑๕ ได้ลดลงเพียงเล็กน้อย จากร้อยละ ๗๖.๘๖ เป็นร้อยละ ๖๕ ในปี ๒๕๑๙ แต่สัดส่วนของพวกทงคัมและโซยา ได้เพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๒๖.๖๔ ในปี ๒๕๑๕ เป็นร้อยละ ๓๕.๖๘ ในปี ๒๕๑๙

สำหรับสัดส่วนของผู้โซยาเสหติคั้งแต่ ๒ ชนิดขึ้นไป พบว่าสูงขึ้นเล็กน้อย คือ ในปี ๒๕๑๕ มีเพียงร้อยละ ๘.๖๕ แต่ในปี ๒๕๑๙ มีร้อยละ ๘.๗๕ โดยเฉพาะสัดส่วนของผู้โซยามากกว่า ๓ ชนิด ได้เพิ่มขึ้นเกือบ ๒ เท่า คือเพิ่มขึ้นจากร้อยละ ๑.๕ ในปี ๒๕๑๕ เป็นร้อยละ ๒.๘๑ ในปี ๒๕๑๙

สำหรับผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการโซยาของนักศึกษาในวิทยาลัยครูพบว่า มีอัตราการโซยีน มอริ่น เฮโรอิน กัญชา ยาแกงวง และยาชนิดอื่น ๆ ลดลง แต่เหล้าแหวงและ ยาระงับประสาทกลับมีเพิ่มมากขึ้น ดังน ตารางที่ ๑ แสดงการเปรียบเทียบร้อยละของจำนวนนักศึกษาที่โซยาในปี ๒๕๑๕ และ ๒๕๑๙^๑

ชนิดของยา	ปี ๒๕๑๕	ปี ๒๕๑๙
เีน/มอริ่น	๒.๒๓	๑.๘๖
เฮโรอิน	๘.๕๘	๓.๕๒
กัญชา	๗๖.๗๖	๓๑.๓๗
เหล้าแหวง	๑๓.๖๘	๓๕.๖๘
ยาแกงวง	๗๖.๗๖	๑๘.๗๖
	๒.๒๓	—
ยานอนหลับและ		
ยาระงับประสาท	๒.๒๓	๑๓.๗๖
ยาชนิดอื่น ๆ	๒.๒๓	๑.๕๘

^๑ เรืองเคียวกัน, หน้าเคียวกัน.

สำหรับการใช้ยาที่ผิดกฎหมายพบมากในกลุ่มคนที่อายุระหว่าง ๑๖ - ๒๕ ปี โดยมี
 อยู่ถึงร้อยละ ๖๖.๒๐ แต่เริ่มในปี ๒๕๑๕ มีร้อยละ ๖๔.๒๔ ส่วนที่ใช้ยากระตุ้นประสาท ยา
 ระงับประสาท และกัญชา ซึ่งผู้เริ่มใช้มักมีอายุต่ำกว่าอายุของผู้ใช้ยาเสพติดชนิดอื่น ๆ
 พวกที่เริ่มใช้เหล่านี้เมื่ออายุต่ำกว่า ๑๖ ปี มีเพียงร้อยละ ๑๑ และมากกว่าครึ่งหนึ่งของ
 นักเรียนไครรายงานว่ายาที่เขาเป็น ยาหลอนประสาทและอื่น ๆ เป็นครั้งแรกในช่วงอายุตอน
 กลาง (๑๖ - ๑๘ ปี) และประมาณร้อยละ ๕ ของผู้ตอบในกลุ่มผู้ใช้เฮโรอีนเป็นครั้งแรก
 เมื่อมีอายุตั้งแต่ ๒๒ ปีขึ้นไป

เหตุผลสำคัญของการทดลองใช้ยาที่ผิดกฎหมาย คือ ความอยากรู้อยากเห็นของ
 ตนเองมีถึงร้อยละ ๕๑.๔๓ ซึ่งตรงกับผลการวิจัยส่วนใหญ่ที่ได้ทำมาแล้ว และจากการตรวจ
 สอบข้อมูลผู้ตอบ ๆ ทั่วความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน พบว่านักเรียนที่ใช้ยากันถึงร้อยละ ๕๑.๔๓
 และร้อยละ ๕๐.๓๗ ของวัยรุ่นที่ประกอบอาชีพ แล้วจะมีประสบการณ์ครั้งแรกกับยาด้วยความ
 สนุกพอใจของตนเอง ไม่มีใครชักชวนหรือทำไปด้วยความจำเป็น แต่ประมาณร้อยละ ๔๑ ได้
 ยอมรับว่าสาเหตุของเพื่อนและคนที่คุณเคยเป็นก่อให้เกิดของการใช้ยาเป็นครั้งแรก

สำหรับเหตุผลของบุคคลที่ไม่ได้ใช้ยาที่ผิดกฎหมายเลย คือ ไม่เคยสนใจ มีถึง
 ร้อยละ ๔๑.๖๗ จากอิทธิพลของบิดามารการ้อยละ ๑๐.๕๘ ในขณะที่อิทธิพลของเพื่อนมีเพียง
 ร้อยละ ๑.๒๘ เท่านั้น ยิ่งไปกว่านั้น ส่วนใหญ่นิยมใช้กัญชา ยาแกงวาง ยาระงับประสาท
 ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีและหาได้ง่าย ส่วนการใช้เฮโรอีนในกลุ่มของนักเรียนกำลังแพร่ขยายเป็น
 อย่างมาก เพราะในปัจจุบันนี้หาได้ง่ายกว่าแต่ก่อน โดยผู้ตอบร้อยละ ๒๔.๖๑ ใ้ระบุว่า
 แหล่งจำหน่ายยาที่ผิดกฎหมาย

จิตรา เป้าทรัพย์ (๒๕๒๑) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยรุ่นที่ติดยาเสพติด
 เพศชายมีอายุระหว่าง ๑๕ ถึง ๒๕ ปี จำนวน ๑๐๐ คน จากโรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า
 โรงพยาบาลตำรวจ และโรงพยาบาลชุมชนรักษ์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบวัดทัศนคติ

๑ จิตรา เป้าทรัพย์, "การศึกษาทัศนคติของเด็กวัยรุ่นที่ติดยาเสพติดที่มีต่อการ
 อบรมเลี้ยงดูของบิดามารดา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร, ๒๕๒๑).

ทีมตอบแบบแผนการอบรมเลี้ยงดู ๓ แบบ คือ แบบประชาธิปไตย แบบเข้มงวด และแบบปล่อย
 ปล่อยละเลยของบิดามารดา ที่มีสภาพเศรษฐกิจ การศึกษา สถานภาพการสมรส และอาชีพที่
 แตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาเสฟติกส่วนใหญ่มีช่วงอายุระหว่าง ๒๖ -
 ๒๗ ปี และมีการศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษามากที่สุด คือ มีถึงร้อยละ ๔๘ สำหรับกลุ่ม
 ตัวอย่างบิดาและมารดา มีระดับการศึกษาชั้นประถมศึกษาจะศึกษายเสฟติกมากที่สุดถึงร้อยละ
 ๕๔ และ ๒๘ ตามลำดับ ส่วนกลุ่มบิดาและมารดาที่มีการศึกษาสูงกว่าชั้นมัธยมศึกษาศึกษา
 เสฟติกน้อยที่สุด คือ ร้อยละ ๑๔ และ ๔ ตามลำดับ ในด้านทัศนคติของเด็กรุ่นพบว่า ไม่มี
 ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แม้บิดามารดาซึ่งมีความแตกต่างกันตามสภาพเศรษฐกิจ
 การศึกษา สถานภาพการสมรสและอาชีพ ยกเว้นกลุ่มที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย
 ที่มีบิดามารดาที่มีสภาพทาง เศรษฐกิจต่างกัน จะมีทัศนคติต่อการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกันอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

นิพนธ์ วีระสุนทร* (๒๕๒๑) ได้ทำการสำรวจทัศนคติของบิดามารดา และ/หรือ
 ผู้ใกล้ชิดที่สุดของผู้มารับการรักษาที่โรงพยาบาลช็ญญารักษ์ และดูความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติ
 กับสาเหตุในการใช้ยาเสฟติกและการรักษาเพื่อออกยาเสฟติก เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสัมภาษณ์
 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างจากครอบครัวผู้ศึกษาเสฟติกที่มารับการรักษาที่โรงพยาบาลช็ญญารักษ์
 จำนวน ๒ กลุ่ม คือ กลุ่มแรกเป็นผู้ศึกษาเสฟติกหอดไตตั้งแต่ ๓ เดือนขึ้นไป ส่วนกลุ่มหลัง
 เป็นผู้ศึกษาเสฟติกหอดไตต่ำกว่า ๓ เดือน จากการวิจัยพบวาร้อยละ ๒๖.๕๗ ของผู้ป่วยกลุ่ม
 แรกมีอายุต่ำกว่า ๒๕ ปี และร้อยละ ๕๐ ของผู้ป่วยกลุ่มหลังมีอายุต่ำกว่า ๒๕ ปี นอกจากนี้
 ระดับการศึกษาของผู้ป่วยกลุ่มแรกมีแนวโน้มค่อนข้างสูงกว่ากลุ่มหลัง สำหรับบิดามารดาของ
 ผู้ป่วยกลุ่มหลังมีประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับยาเสฟติก รวมทั้งมีความสัมพันธ์และมีทัศนคติ
 กับผู้ป่วยดีกว่ากลุ่มแรกด้วย

ในความคิดเห็นเกี่ยวกับผู้คุมสุรา กินยานอนหลับ และการกินยาแก้ไข แก้วปวด
 เป็นครั้งคราว พบว่าบิดามารดาของผู้ป่วยกลุ่มหลังมีจำนวนมากที่สุดเห็นว่าเป็นสิ่งผิด แต่การ

* นิพนธ์ วีระสุนทร, "การสำรวจทัศนคติของบุคคลในครอบครัวที่มีต่อยาเสฟติก
 และผู้ศึกษาเสฟติก" (ปริญาวิทยานิพนธ์ วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาสถิติ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๑).

สูบบุหรี่ สูบฝิ่นและฉีดยาเฮโรอีนเป็นครั้งคราวนั้น บิคมารดาของผู้ป่วยกลุ่มแรกกลับเห็นว่าผิดมากกว่า ส่วนทัศนคติในการใช้ยาประเภทดังกล่าวทุกวันนี้ว่าผิดหรือไม่นั้น มีจำนวนบิคมารดาของผู้ป่วยกลุ่มแรกให้ความเห็นว่า ผิดมากกว่ากลุ่มหลัง

สำหรับความคิดเห็นที่มีต่อบุคคลที่ใช้ยาเสพติด พบว่าบิคมารดาของผู้ป่วยกลุ่มหลังมีแนวโน้มไม่ไว้วางใจบุคคลที่ใช้ยาเสพติดมากกว่าบิคมารดาของกลุ่มแรก และบุคคลที่มีความใกล้ชิดกับผู้ป่วยกลุ่มแรกและกลุ่มหลังก็มีความคิดเห็นว่า บุคคลที่ใช้ยาเสพติดไม่น่าไว้วางใจเหมือนกัน ในด้านความคิดเห็นเกี่ยวกับการเลิกเสพยาโคหรือไม้นั้น กลุ่มบิคมารดาของผู้ป่วยกลุ่มแรกเห็นว่าผู้ติดยาและติดฝิ่นจะเลิกเสพยาโคมากกว่า ในขณะที่ผู้ป่วยกลุ่มหลังเห็นว่า ผู้ติดการสูบบุหรี่และติดการฉีดยาเฮโรอีนไม่สามารถเลิกได้มีจำนวนมากกว่ากลุ่มแรก

นารี วงศ์สิโรจนกุล* (๒๕๖๑) ได้ทำการศึกษาลักษณะเฉพาะตัวของผู้ติดยาเสพติดตลอดจนศึกษาปัญหาทางครอบครัวของผู้ติดยาเสพติดที่มารับการรักษาที่โรงพยาบาลธัญญารักษ์ ในลักษณะข้อมูลที่เป็นของนิพจน์^๒ ผลของการวิจัยครั้งนี้พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนและนักศึกษาส่วนใหญ่มีช่วงอายุ ๑๖ - ๒๕ ปี มีร้อยละ ๓.๘๓ ได้ระบุว่าเคยหนีเรียนเพื่อเที่ยวและมีเพื่อนส่วนใหญ่เป็นเพื่อนนอกโรงเรียน

ในด้านการใช้ยาเสพติด ผู้ป่วยเริ่มใช้ยาเมื่ออายุต่ำกว่า ๒๐ ปี โดยเริ่มสูบบุหรี่เป็นชนิดแรก แล้วจึงหันมาใช้ยาเสพติดชนิดที่ร้ายแรงยิ่งขึ้น เช่น เฮโรอีนในภายหลัง จะเห็นได้ว่ามีความสอดคล้องและตรงกับการวิจัยของสินธิ์^๓ และอัญญา^๔ และพบว่าบุคคลซึ่งผู้ป่วยใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ด้วย คือ "เพื่อน" โดยเฉพาะในช่วงก่อนการติดยาเสพติดนั้นมีถึงร้อยละ ๕๐ แต่ในช่วงระยะพักดยาน ผู้ป่วยจะใช้เวลาอยู่กับเพื่อนลดน้อยลง เหลือเพียงร้อยละ ๕๕ เท่านั้น

* นารี วงศ์สิโรจนกุล, "การสำรวจปัญหาทางครอบครัวของผู้ติดยาเสพติด ที่มารับการรักษาที่โรงพยาบาลธัญญารักษ์" (ปริญญาพัฒนศึกษาศตรมหาบัณฑิต แผนกวิชาสถิติ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๖๑).

^๒ นิพจน์ วีระสุนทร, เรื่องเดียวกัน.

^๓ สินธิ์ ลักษณะัย, เรื่องเดียวกัน.

^๔ อัญญา สุวรรณบุบผา, เรื่องเดียวกัน.

และจะกลับไปใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่กับผู้ปกครองและจะอยู่คนเดียวเพิ่มมากขึ้น หลังจากรักษาครั้งแรก

วิชัย โปษยะจินดา และคณะ^๑ (๒๕๒๑) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบข้อมูลพื้นฐานในด้านลักษณะประชากร พฤติกรรมและแบบแผนการใช้จ่ายเสพติดของนักศึกษาวิทยาลัยครู ๓ แห่ง โดย ๑ แห่งอยู่ในกรุงเทพมหานคร ส่วนอีก ๒ แห่งอยู่ในภาคเหนือของประเทศ ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ในแต่ละวิทยาลัยมีอายุระหว่าง ๑๗ ถึง ๒๓ ปี โดยนักศึกษาภาคตะวันออกเฉียงมีอายุมากกว่านักศึกษาภาคปกติ ๑ ถึง ๒ ปี และมีประสบการณ์ในการทำงานมากกว่า ส่วนอายุเฉลี่ยของนักศึกษาที่รายงานว่ายกเลิกเฮโรอีนหรือฝิ่นหรือแอมเฟตามีน ไม่มีความแตกต่างกัน มีนัยสำคัญจากนักศึกษาทั่วไป อัตราส่วนระหว่างเพศหญิงและเพศชายในแต่ละวิทยาลัย ประมาณ ๑.๕ แต่ในกลุ่มนักศึกษาที่เลิกใช้จ่ายเสพติดเมื่ออัตราส่วนของเพศชายมากกว่า ในขณะที่อัตราส่วนของเพศหญิงมากกว่าในกลุ่มที่รายงานว่ายกเลิกแอมเฟตามีน ฝิ่นและเฮโรอีนตามลำดับ ในด้านที่อยู่อาศัยขึ้นอยู่กับลักษณะของวิทยาลัยแต่ละแห่ง กล่าวคือ นักศึกษาในวิทยาลัยครูต่างจังหวัดมักอยู่ตามหอพักของวิทยาลัยหรือหอพักเอกชน ส่วนนักศึกษาวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานครอาศัยอยู่กับบิดามารดาหรือผู้ปกครอง เป็นส่วนใหญ่ สำหรับนักศึกษาที่เลิกใช้จ่ายเสพติดมีลักษณะที่อยู่อาศัยคล้ายคลึงกับนักศึกษาทั่วไป ในการวิจัยด้านระดับการศึกษาของบิดามารดาของนักศึกษาที่เลิกใช้เฮโรอีนในวิทยาลัยครูภาคเหนือ พบว่ามีถึงร้อยละ ๑๒ ที่อยู่ในระดับมหาวิทยาลัยซึ่งสูงกว่านักศึกษาทั่วไป นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของนักศึกษาทั่วไปและนักศึกษาที่เลิกใช้จ่ายเสพติดมีความคล้ายคลึงกัน เช่นเดียวกับลักษณะปัญหาทั่วไป พบว่าไม่มีความแตกต่างระหว่างนักศึกษาในวิทยาลัยเดียวกันหรือต่างวิทยาลัยกัน

สำหรับผลการวิจัยเกี่ยวกับแบบแผนพฤติกรรมบางอย่าง เช่น การสูบบุหรี่ทุกวัน ดื่มสุรารอบย ๑ เสนกการพนันด้วยเงินจำนวนมาก และการจําหน่ายของจะพบในนักศึกษาชายภาคตะวันออกเฉียงมากกว่านักศึกษาภาคปกติ โดยเฉพาะกลุ่มนักศึกษาที่ระบุว่าเลิกใช้เฮโรอีน จะมีประสบการณ์

^๑ Vichai Poshyachinda. Drug Dependence in 3 Teachers' Colleges. Institute of Health Research, Chulalongkorn University Bangkok Thailand, 1978.

เกี่ยวกับการเล่นการพนันและการจำหน่ายของมาก่อนเข้าวิทยาลัย โดยเริ่มตั้งแต่อายุน้อย นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า นักศึกษาทั้งชายและหญิงในวิทยาลัยครู เขตกรุงเทพมหานครมีการใช้ยาเสพติดชนิดต่าง ๆ สูงกว่านักศึกษาในต่างจังหวัด ยกเว้นแอมเฟตามีนและเฮโรอีน มีจำนวนผู้ใช้ในต่างจังหวัดมากกว่า และโดยทั่วไปนักศึกษาหญิงมีแนวโน้มในการใช้ยาเสพติดต่ำกว่านักศึกษาชาย แต่มีแนวโน้มในการใช้แอมเฟตามีนสูงกว่า สำหรับนักศึกษาที่เคยใช้เฮโรอีนจะมีอัตราการใช้จ่ายกระสุนประสาททุกชนิดสูงกว่านักศึกษากลุ่มอื่น ๆ ส่วนผู้ที่ไม่ใช่กลุ่มผู้มีอัตราการใช้จ่ายกระสุนน้อยที่สุด

การวิจัยในต่างต่าง ๆ เกี่ยวกับยาเสพติดให้โทษนั้นจะเห็นได้ว่า มีนักวิจัยทั้งที่เป็นชาวไทยและชาวต่างประเทศได้ทำการศึกษาวิจัยกันอย่างกว้างขวางแล้ว ยังมีหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในและต่างประเทศได้ทำรายงานไว้ ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้ จึงนำมาสรุปเสนอได้ดังนี้ คือ

จากรายงานการศึกษางานของคณะกรรมการอำนวยการป้องกันและปราบปรามยาเสพติดให้โทษในสถานศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ* เพื่อศึกษาเปรียบเทียบในประเทศที่มีปัญหาเสพติดในทำนองเดียวกันกับประเทศไทย โดยทุนของ UNPDAC ๓ ประเทศสิงคโปร์ ฟิลิปปินส์และฮ่องกง เมื่อระหว่างวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ถึงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๖๑ และได้พบว่า ในประเทศสิงคโปร์มีปัญหาเกี่ยวกับผู้ใช้ยาเสพติดถึง ๑๓,๕๐๐ คน โดยแนวโน้มของผู้ใช้ยาเสพติดมีอายุน้อยลง คืออยู่ในช่วงอายุระหว่าง ๑๕ ถึง ๒๕ ปี ทำให้สิงคโปร์ต้องมีการรณรงค์ในการแก้ไขปัญหามากยิ่งขึ้น สำหรับประเทศฮ่องกงได้มีมาตรการป้องกัน โดยถือหลักการต่อต้านยาเสพติดให้โทษ โดย ๑) มองปัญหาเสพติดเป็นส่วนรวม ไม่แยกปัญหาเสพติดออกจากปัญหาอื่น ๆ ในสังคม ๒) การแก้ปัญหายาเสพติดจะต้องมีการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ทั้งต้องรณรงค์อย่างหนักโดยไม่หยุดยั้ง

ในการวิเคราะห์สาเหตุการติดยาในกลุ่มเยาวชนในฮ่องกง พบว่าสาเหตุใหญ่ที่เริ่มคิดว่าเป็นเพราะความอยากรทดลอง อิทธิพลจากเพื่อนและจากความเชื่อผิด ๆ ที่ว่าการเสพยา

* สมชัย วุฒิปรีชา และคณะ, เรื่องเดียวกัน.

เสพติดทำให้สามารถเพิ่มพลังในทางเพศ ส่วนกลุ่มผู้มีอายุมีเหตุผลว่า ต้องการผ่อนคลายความ
 วิตกกังวลและบรรเทาความเจ็บปวด หรือความปวดเมื่อยมากกว่าสาเหตุอื่น ๆ นอกจากนี้ยังได้
 ให้อาเสนาแนะว่า ควรมีระบบสถิติและการบันทึกข้อมูลของผู้ติดยา อันจะสามารถนำมาใช้ในการ
 การวางแผนแก้ไขปัญหายาเสพติดให้โดยลึกลับยิ่งขึ้น และมหาวิทยาลัยควรมีบทบาทที่สำคัญเกี่ยวกับการ
 การเป็นผู้นำในเรื่องการวางแผนพัฒนาสังคม ปัญหายาเสพติดเป็นปัญหาที่สำคัญ ควรส่งเสริมให้
 มหาวิทยาลัยได้ใช้ทรัพยากรมาช่วยแก้ปัญหายาของบ้านเมืองเกี่ยวกับปัญหายาเสพติดด้วย และควร
 ใช้สถิติและผลการวิจัยในการวางแผนพิจารณาป้องกันปัญหายาเสพติดให้มากยิ่งขึ้น

และจากรายงานผลการประชุมของหน่วยศึกษานานาชาติ กรมสามัญศึกษา กระทรวง
 ศึกษาธิการ ณ ปีนัง ประเทศมาเลเซีย เมื่อระหว่างวันที่ ๕ - ๑๒ ธันวาคม ๒๕๒๐ ได้ลง
 ความเห็นว่า ยาเสพติด (Drug) นั้น หมายถึงถึงเหล้า บุหรี่และสิ่งต่าง ๆ ที่มีกฎหมาย
 ควบคุม นอกจากนั้นผลการประชุมยังได้รายงานว่าการให้การศึกษารองคดียาเสพติดจะดำเนินการ
 ภายใต้ความช่วยเหลือขององค์การ คานการแพทย์และกานวิชาชีพ เพื่อให้แพทย์เป็นผู้ให้ความรู้
 เรื่องยา และปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ยาเสพติด ตลอดจนการสนับสนุนโครงการที่จะดำเนินงาน
 ในท้องถิ่น ส่วนการโฆษณาเผยแพร่เกี่ยวกับบุหรี่ เหล้ายา และสรรพคุณของยาเสพติดวางชนิด
 เป็นการขัดแย้งกับการให้การศึกษเกี่ยวกับปัญหาการใช้ยาเสพติด ดังนั้น จึงควรมีการวาง
 มาตรการอย่างรัดกุมมิให้มีการโฆษณากังกล่าว

นอกจากนี้ องค์การสหประชาชาติ^๒ ได้จัดประชุมเรื่องการให้การศึกษเกี่ยวกับยา
 (Drug Education) ในประเทศภาคพื้นลาตินอเมริกาและแคริบเบียน ณ กรุงลิมา ประเทศ
 เปรู เมื่อวันที่ ๑๔ - ๒๐ มกราคม ๒๕๑๕ ได้มีรายงานจากการประชุมว่า ยังไม่มี
 ข้อมูลในทางสถิติที่จะประเมินถึงขอบเขตของการ เสพติดและชนิดของยาเสพติดและชนิดของยา

^๑ หน่วยศึกษานานาชาติ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, รายงานผลการ
 ประชุมเรื่อง การศึกษานานาชาติเกี่ยวกับยาเสพติดในประเทศแถบเอเชีย ๑๐ ประเทศ ณ ปีนัง ประเทศ
 มาเลเซีย ๕ - ๑๒ ธันวาคม ๒๕๒๐.

^๒ องค์การสหประชาชาติ. " Drug Education " ข่าวสาร ศ.ก.ส.สภาสังคม-
 สงเคราะห์แห่งประเทศไทย, ๕, ๑ (มีนาคม, ๒๕๑๖) : หน้า ๔.

ที่ใช้กันอย่างเพียงพอ แต่พบว่ามีแนวโน้มในการใช้ยาเสพติดหลาย ๆ ชนิดสูงขึ้น แม้ว่าการใช้ยาในทางที่ผิดจะลดแพร่หลายไปมาก แต่การใช้ยาเสพติดบางชนิด เช่น บุหรี่และสุรา สังคมก็ยังยอมรับและกลายเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรม เช่น โศคา กัญชา และดอกไม้หลายชนิดที่มีอยู่ดั้งเดิมในท้องถิ่นนั้น จึงเป็นการยากที่จะกำหนดขอบเขตของปัญหา สำหรับยาประเภทร้ายแรง เช่น ฝิ่น เฮโรอีน ยังอยู่ในขอบเขตไม่กว้างขวางนัก เพราะการลักลอบค้ายาเสพติดมีอันตรายมากกว่าส่วนอื่น ๆ ของโลก แม้แต่ประเทศไทยก็ยังหาซื้อได้ง่ายกว่า นอกจากนี้ รายงานการประชุมยังได้กล่าวอีกว่า นักการศึกษาไม่ควรได้รับการอบรมเฉพาะเทคนิคการสอนในสถานศึกษาเท่านั้น แต่ควรมุ่งให้ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับจิตวิทยา สังคมวิทยา มานุษยวิทยา และวิชากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับปัญหาของการติดยาเสพติด และนักศึกษาคควรระมัดระวังในเรื่องอันตรายของโครงการ หรือการกำหนดกิจกรรมการป้องกัน เพราะอาจเป็นการกระตุ้นให้เกิดความอยากรู้อยากทดลองในเรื่อง "ยา" ซึ่งจะเป็นอันตรายมากกว่ายาลด

สำหรับข้อเสนอแนะของที่ประชุมได้กล่าวถึงในระดับชาติ คือควรส่งเสริมให้เมืองกลางระดับชาติ สำหรับเป็นแกนกลางการประสานงานในคานากิจกรรมต่าง ๆ อันเกี่ยวกับการป้องกันการใช้ยาในทางที่ผิด การบำบัดรักษาการฟื้นฟูจิตใจผู้ติดยา ส่วนในระดับต่างประเทศ ควรส่งเสริมให้มีการประชุมแห่งใดแห่งหนึ่ง โดยมีความมุ่งหมายในคานาการวิเคราะห์ปัญหา การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ เอกสารหนังสือ ข้อมูล วัสดุอุปกรณ์ ที่ใช้ในการสอน การอบรม แนะนำ ซึ่งควรทำโดยองค์การ หน่วยงานเอกชน ทั้งในและนอกประเทศ นอกจากนี้ควรมีโครงการทดลองและส่งเสริมใหม่แขนงการศึกษาป้องกันทั้งในและนอกโรงเรียน ซึ่งจะเป็นพื้นฐานที่จะใช้ปฏิบัติในโครงการระดับชาติในอนาคต รวมทั้งการให้ทุนการศึกษา การฝึกอบรมผู้เชี่ยวชาญระดับชาติ ซึ่งควรจะได้รับ การสนับสนุนให้ดำเนินงานเรื่อยไป โดยให้มีการจัดพิมพ์เอกสาร จุลสาร เผยแพร่ เกี่ยวกับการค้นคว้า วิจัยในการศึกษาป้องกันด้วย

จากผลการวิจัยและข้อมูลพื้นฐานดังกล่าวข้างต้น แนวทางในการศึกษานี้หลังของนักศึกษาก็มุ่งประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

๑. อายุ

ฝน แสงสิงแก้ว^๑ (๒๕๑๘) พบว่าอายุเฉลี่ยของผู้ไชยาเสพติดเท่ากับ ๑๓.๘ ปี ซึ่งสอดคล้องการวิจัยของเสริน^๒ (๒๕๖๑) ที่พบว่าในปี ๒๕๑๕ ผู้ติดยาในช่วงอายุ ๑๖ - ๑๘ ปี มีถึงร้อยละ ๒๒.๒๐ เพิ่มขึ้นจากปี ๒๕๑๕ ซึ่งมีร้อยละ ๒๔.๒๔ เช่นเดียวกับผลการวิจัยของวิชัย^๓ (๒๕๑๕) ที่พบว่าผู้มารับการรักษาที่โรงพยาบาลธัญญารักษ์ที่มีอายุอยู่ในช่วง ๑๕ - ๑๙ ปี มีร้อยละ ๑๔.๒ และช่วงอายุ ๒๐ - ๒๔ ปี มีถึงร้อยละ ๓๑.๘

ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มีช่วงอายุที่ใกล้เคียงกับผลการวิจัยข้างต้น จะมีจำนวนผู้ไชยาเสพติดมากน้อยเพียงใด

๒. เพศ

ซาร์โก (Zarco, 1971 - 72) พบว่าร้อยละ ๕๔ ของผู้ไชยาเสพติดเป็นนักศึกษาชาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิชัย^๔ (๒๕๖๑) ที่พบว่า อัตราส่วนของนักศึกษาชายกลุ่มที่เคยใช้เฮโรอีนมีมากกว่าเพศหญิง แต่เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาหาสาเหตุหลายชนิดที่รวมทั้งบุหรี่ยาสูบ จึงเป็นเรื่องที่น่าจะวิจัยเพิ่มเติมขอสรุปเพื่อหาอัตราการไชยาเสพติดของนักศึกษาชายและหญิงในวิทยาลัย. ๓ แห่งนี้

^๑ ฝน แสงสิงแก้ว และคณะ, เรื่องเดียวกัน.

^๒ เสริน ปุณณะหิตานนท์, "การสำรวจทัศนคติของเยาวชนไทยที่มีต่อยาเสพติดและการประเมินเกี่ยวกับประสิทธิผลของวิธีการป้องกันและให้การศึกษา, เรื่องเดียวกัน.

^๓ วิชัย โปษยะจินดา และคณะ, "การศึกษาปัญหายาเสพติดในผู้มารับการรักษาที่โรงพยาบาลธัญญารักษ์," เรื่องเดียวกัน.

^๔ Zarco and Associates, Ibid.

^๕ Poshyachinda, Ibid.

๓. ลักษณะทฤษฎีการศึกษ

ซาร์โก (Zarco, 1971 - 72) พบว่านักศึกษาที่ศึกษาสัตวศาสตร์ส่วนใหญ่ฝึกอาชีพอยู่ตามหอพักมากกว่าอยู่กับบิดามารดา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของเสรีน^๖ (๒๕๑๗) เกี่ยวกับผลการวิจัยของวิชัย^๗ (๒๕๑๕) ที่พบว่ากองโชนสัตวศาสตร์สัตวศาสตร์ส่วนใหญ่ที่ร้อยละ ๖๔ ฝึกอาชีพอยู่กับบิดามารดา ประเด็นนี้ควรจะวิจัยเพื่อหาข้อค้นพบที่แท้จริงสำหรับการวิจัยครั้งนี้

๔. ระดับการศึกษาของบิดามารดา

จากผลการวิจัยของจิตรา^๘ (๒๕๒๐) พบว่าบิดาและมารดาของผู้ศึกษาสัตวศาสตร์มีระดับการศึกษาประถมศึกษามากที่สุด คือร้อยละ ๕๔ และ ๖๘ สำหรับผลการวิจัยของวิชัย^๕ (๒๕๑๑) พบว่าระดับการศึกษาของบิดามารดาของนักศึกษาที่ศึกษาสัตวศาสตร์ในวิทยาลัยครูแห่งหนึ่ง ในภาคเหนือของประเทศไทย มีการศึกษาระดับสูงกว่าบิดามารดาของนักศึกษาทั่วไป เป็นข้อค้นพบที่ต่างจากผลการวิจัยทั่วไป การวิจัยครั้งนี้จึงอาจชี้ให้เห็นข้อสนับสนุนหรือคัดค้านผลการวิจัยข้างต้น

๕. ผลการเรียนของนักศึกษา

บราวน์^๙ (Brown, 1972) พบว่านักศึกษาที่ศึกษาสัตวศาสตร์มีการรับรู้และความเข้าใจต่ำกว่านักศึกษาที่ไม่ศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของซาร์โก (Zarco, 1971 - 72),

^๖ Zarco and Associates, Ibid.

^๗ เสรีน ปุณณะหิตานนท์, "การศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหาสัตวศาสตร์ในประเทศไทย และปัญหาที่เกี่ยวข้องกัน," เรื่องเดียวกัน.

^๘ วิชัย โปษยะจินดา, "การศึกษานักสัตวศาสตร์สัตวศาสตร์ในศูนย์บริการรักษาที่โรงพยาบาลสัตวรักษ์," เรื่องเดียวกัน.

^๙ จิตรา เป้าทรัพย์, เรื่องเดียวกัน.

^๕ Poshyachinda, Ibid.

^๑ Louise Barbara, Brown, Ibid.

^๒ Zarco and Associates, Ibid.

สินีทธิ์^๑ (๒๕๑๖) และเสริน^๒ (๒๕๑๖) ที่พบว่านักศึกษาที่ศึกษาเสพศึกษาคความสนใจในการเรียน และมีผลการเรียนต่ำลงหรือไม่ประสบผลสำเร็จในการเรียน ดังนั้น ในการวิจัยกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาจึงน่าจะมุ่งศึกษาประเด็นนี้ด้วย

๖. พฤติกรรมของเพื่อนสนิท

ผลการวิจัยส่วนใหญ่พบว่า "เพื่อน" เป็นแหล่งที่ไ้คบข้างยา เสพติด ถึงร้อยละ ๗๗ (Paulson^๓, 1971), เป็นมูลเหตุจูงใจใ้บุคลิกคตติยา (พรทิพย์,^๔ ๒๕๑๖) เป็นที่ปรึกษาเมื่อมีปัญหา (พน,^๕ ๒๕๑๘ และวิชัย,^๖ ๒๕๑๘) ร้อยละ ๘๐ จะใช้เวลาอยู่กับเพื่อนก่อนติดยา เสพติด (นารี,^๗ ๒๕๑๖) อัตราส่วนของผู้คบที่ไ้ยา เสพติดจะสูงขึ้นตามจำนวนเพื่อนสนิทที่ไ้ยา เสพติด (เสริน,^๘ ๒๕๑๗) จึงเห็นไ้ไ้ว่า การศึกษาถึงพฤติกรรมของนักศึกษาน่าจะเน้นหรือศึกษาถึงพฤติกรรมของเพื่อนสนิทของนักศึกษานี้ด้วย

๗. พฤติกรรมของบิดามารดา

ผู้ปกครองของนักศึกษาคคนไ้ยา เสพติดชนิดใดแล้ว นักศึกษาคคนนั้นมีแนวโน้มที่ไ้ยา เสพติดชนิดนั้นด้วย กล่าวคือ การไ้ยา เสพติดของนักศึกษามีความสัมพันธ์กับการไ้ยา

^๑ สินีทธิ์ ลักษณะัย, เรื่องเดียวกัน.

^๒ เสริน ปุฒะหิตานนท์, "การศึกษาเบื้องต้นเกี่ยวกับปัญหา ยา เสพติดในประเทศไทย และปัญหาที่เกี่ยวเนื่องกัน," เรื่องเดียวกัน.

^๓ Paulson, Ibid.

^๔ พรทิพย์ จิตรธร, เรื่องเดียวกัน.

^๕ พน แสงสิงแก้ว และคณะ, เรื่องเดียวกัน.

^๖ วิชัย โปษยะจินดา, "การศึกษาปัญหา ยา เสพติดในหมู่นักของ โทษณคพระ ราชบัญญัติยา เสพติด," เรื่องเดียวกัน.

^๗ นารี วงศ์สิโรจนกุล, เรื่องเดียวกัน.

^๘ เสริน ปุฒะหิตานนท์, เรื่องเดียวกัน.

ของอนุภาคตรง (Feinstein^๑ ๑๙๓๘, เสรีน^๒ ๒๕๑๗, ฝน^๓ ๒๕๑๘) การวิจัยครั้งนี้จึงมุ่งศึกษา พฤติกรรมของนักศึกษาที่มีบุคลิกใกล้ชิดกับ หรือมีคามารคาไชยาเสพติดด้วย

๘. พฤติกรรมของนักศึกษาเสพติด

มินโร^๔ (Munroe ๑๙๓๗) พบว่าผู้ศึกษาส่วนใหญ่มักมีพฤติกรรมว่าเป็นสังคมและมีแนวโน้มที่จะถูกจับกุมคุมขังมากกว่าผู้ไม่ศึกษา ซึ่งตรงข้ามกับผลการวิจัยของฝน^๕ (๒๕๑๘) ซึ่งพบว่านักเรียนที่ศึกษาส่วนใหญ่ไป เกยตองโทษหรือทำผิดกฎหมาย ส่วนพรทิพย์^๖ (๒๕๑๖) พบว่านักศึกษาเสพติดมักมีการดื่มสุราและเล่นการพนัน ซึ่งคล้ายคลึงกับผลการวิจัยของวิชัย^๗ (๒๕๑๑) ที่พบว่านักศึกษาที่เคยเสพเฮโรอีนจะมีการเล่นการพนันและการจำหน่ายของกอนเริ่มเสพ โดยสินีทธิ์^๘ (๒๕๑๖) พบว่าในการหาเงินเพื่อชื้อยามาเสพ ผู้ศึกษามักขโมยของของตนเอง หรือขโมยของ บิคามารคาไปจำหน่าย

ในการวิจัยถึงพฤติกรรมของนักศึกษาที่ระบุว่าไชยาเสพติด จึงนำที่จะศึกษาดัง พฤติกรรมในด้านต่าง ๆ นี้ควย โคลง การจำหน่ายของ การเล่นการพนัน การหนีเรียน ตลอดจน การเคยถูกจับกุมหรือตองโทษ

^๑ Feinstein, Ibid.

^๒ เสรีน ปุณณะหิตานนท์, เรื่องเดียวกัน.

^๓ ฝน แสงสิงแก้ว และคณะ, เรื่องเดียวกัน.

^๔ Munroe, Ibid.

^๕ ฝน แสงสิงแก้ว และคณะ, เรื่องเดียวกัน.

^๖ พรทิพย์ จิตรธร, เรื่องเดียวกัน.

^๗ Poshychinda, Ibid.

^๘ สินีทธิ์ ลักษณะย์, เรื่องเดียวกัน.

การวิจัยมูลหลังและพฤติกรรมทางกานตาง ๆ ของนักศึกษา ตลอดจนบุคคลใกล้เคียงก็จะช่วยให้ผู้วิจัยพบแนวทางในการให้ข้อเสนอแนะและแก้ไขข้อบกพร่องใดส่วนหนึ่ง แต่การได้ทราบถึงทัศนคติและปฏิกิริยาสัยเชิงอภินัยของนักศึกษาที่มีต่อยาเสพติด จะช่วยให้บรรลุความสมบูรณ์ในการวิจัยยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้เสนอทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย ซึ่งเป็นทฤษฎีความตั้งใจใฝ่พฤติกรรมของฟิชบิน เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสร้างเครื่องมือเพื่อทำนายแนวโน้มในการใช้ยาเสพติดของนักศึกษาในตอนต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

ในการวัดทัศนคติของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง มีผู้หลายท่านได้เสนอทัศนคติไว้หลายแนวความคิด เช่น เทอร์สโตน^๑ (Thurstone) ได้พิจารณาทัศนคติว่าเป็นเพียงมิติทัศนมิติเดียว (Unidimension) โดยเน้นเฉพาะด้านความรู้สึก (Affective feeling) และทัศนคติในความหมายของโรเซนเบิร์กและโฮฟแลนด์ (Rosenburg and Hoveland, 1960) มีลักษณะเป็นหลายมิติ (Multidimension) เช่นเดียวกับฟิชเบิน^๒ (Fishbein) ซึ่งเชื่อว่าทัศนคติประกอบด้วย ๓ มิติ คือ มิติทางด้านความรู้สึก (Affective dimension) มิติทางด้านความเชื่อ (Cognitive dimension) และมิติทางด้านพฤติกรรม (Conative dimension) ซึ่งแนวความคิดนี้ได้อธิบายถึงทัศนคติว่าเป็นความสัมพันธ์ระหว่างความเป็นไปไต่ของความเชื่อกับความรู้สึก โดยการประเมินค่าสิ่งหนึ่งทั้งทางบวกและทางลบ ความเกี่ยวพันของทั้ง ๒ มิติ มีแนวโน้มที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมใดพฤติกรรมหนึ่งขึ้นได้ ผู้วิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรม โดยเขียนในรูปแบบจำลองทางคณิตศาสตร์ เพื่อทำนายพฤติกรรมจากตัวแปรทัศนคติ ซึ่งมีตัวแปรทางด้านความเชื่อมาเกี่ยวข้องด้วย

สำหรับการพิจารณาทัศนคติในด้านความเชื่อ (belief) ฟิชเบินกล่าวว่าความเชื่อคือการประเมินความเป็นไปไต่ของความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Object หรือ วัตถุประสงค์) กับคุณลักษณะบางอย่าง (attribute) เช่น ความเชื่อที่ว่าการใช้การคุมกำเนิด (Object) สามารถป้องกันการเกิด (attribute) ได้ เป็นต้น ได้ความเข้ม

¹ Martin Fishbein (ed.) Reading in Attitude Theory and Measurement. (New York : John Wiley & Sons Inc., 1967) P. 20.

² Martin Fishbein & Icek Ajzen, Beliefs, Attitude, Intention and Behavior : An Introduction to Theory and Research Reading. (Massachusetts : Addison - Wesley, 1975) P. 12.

(Strength) ของความเชื่อของบุคคลจะมากหรือน้อยแตกต่างกันขึ้นอยู่กับ 0 ซึ่งเป็่็นสิ่งเร้าว่าจะมีแรงกระตุ้นที่จะดึงเอาการตอบสนอง (response) ออกมาได้ก็เพียงใด แต่ละบุคคลอาจมีความเชื่อหลายอย่างเกี่ยวกับ 0 ไ้ทั้งทางบวกหรือทางลบหรือเป็นกลาง นักวิจัยหลายคนเชื่อว่า ความแข็ง (Strength) ของความเชื่อจะถูกดึงออกมาจากบุคคลในตอนที่ ๑ ที่ถูกกระตุ้น และเป็นความเชื่อที่เกิดจากสำนึก (salient belief) ซึ่งจะเป็่็นตัวบ่งชี้ถึงทัศนคติที่สำคัญ ๆ อย่่างไรก็ตาม โรเซนเบิร์กและโฮฟแลนด์

(Rosenberg and Hovland, 196๐) ช้ให้เห็นว่า ทัศนคติอย่างเดี๋ยวมั้เพียงพอที่จะทำนายพฤติกรรมได้อย่างแน่นอน อิทธิพลของสังคมที่เป็่็นแรงกระตุ้นให้บุคคลควรทำหรือไม่ควรทำสิ่งใด ตลอดจนความเชื่อของบุคคลต่อการยอมรับของสังคม ซึ่งรวมเรียกว่่า ปกติวิสัยเชิงอศันย (Social Norm หรือ Subjective Norm) เป็่็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อการทำนายพฤติกรรมของบุคคลได้

ฟิชเบินได้เสนอทฤษฎีความตั้งใจใ้พฤติกรรม (Fishbein's Theory of behavioral Intention) ซึ่งทำนายความตั้งใจของบุคคลต่อพฤติกรรมใ้พฤติกรรมหนึ่งโดยอาศัยองค์ประกอบที่สำคัญ ๒ ประการ คือ ทัศนคติ (Attitudinal Factor) และปกติวิสัยเชิงอศันย (Social Norm หรือ Subjective Norm) กล่าวคือ

องค์ประกอบที่ ๑ ทัศนคติ (Attitudinal Factor) ซึ่งใ้ในการวัดทัศนคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Attitude toward an Object หรือ A_o) อาจเขียนแสดงด้วยสมการพีชคณิตดังนี้

$$A_o = \sum_{i=1}^n b_i e_i \text{ --- (1)}$$

Icek Ajzen & Martin Fishbein, "Attitudinal And Normative Variables As Predictors of Specific Behaviors," Journal of Personality and Social Psychology, xxvii (1973) : 41.

เมื่อ

- Ao หมายถึง ทิศนคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง (Attitude toward an Object)
 - b_i " ความเชื่อหรือความเห็นของผู้ตอบ i เกี่ยวกับ O (Belief dimension)
 - e_i " การประเมินคุณลักษณะในผลของความเชื่อ (Affective evaluative dimension) ที่ i
 - n " จำนวนขอความที่เกี่ยวกับความเชื่อ
- ตัวอย่าง เช่น ถ้าจะวัดทัศนคติของ เด็กชายแดงที่มีต่อวิชาคณิตศาสตร์ นักเรียนอาจมีความเชื่อว่า วิชาคณิตศาสตร์เป็นวิชาที่ยาก ดังนั้นในที่นี้
- b คือ วิชาคณิตศาสตร์ เป็นวิชาที่ยาก
 - O " วิชาคณิตศาสตร์
 - Ao " ทิศนคติที่ เด็กชายแดงที่มีต่อวิชาคณิตศาสตร์

สำหรับการศึกษาทัศนคติที่มีต่อพฤติกรรมใด ๆ (Attitude toward an act) หรือ Aact พบว่าทัศนคติของแต่ละบุคคลที่มีต่อการกระทำหรือต่อพฤติกรรมที่กำหนดให้จะมี ความสัมพันธ์สูงกับความเชื่อเกี่ยวกับความสำคัญของผลการกระทำ และการประเมินความสำคัญเหล่านั้น โดยมีสหสัมพันธ์ระหว่าง .๗๐ ถึง .๘๐ (Fishbein 1963, Ajzen & Fishbein 1973, Jaccard and Davidson 1974, Fishbein & Ajzen, 1974) ซึ่งอาจแสดงสมการทางพีชคณิตดังนี้

$$A_{act} = \sum_{i=1}^n b_i e_i \text{ --- (2)}$$

เมื่อ

- Aact หมายถึง ทิศนคติของบุคคลที่มีต่อการกระทำ หรือพฤติกรรมใด ๆ
- b_i " ความเชื่อหรือความคิดเห็นของผู้ตอบที่เกี่ยวกับผลจากการกระทำหรือพฤติกรรมที่ i
- e_i " การประเมินคุณลักษณะที่สอดคล้องกับความเชื่อที่ i
- n " จำนวนขอความที่เกี่ยวกับความเชื่อ

องค์ประกอบที่ ๒ ปกติวิสัยเชิงอัตนัย (Social Norm หรือ Subjective Norm) หรือ SN เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของสังคมที่มีต่อการกระทำ หรือการประกอบพฤติกรรมของบุคคล ซึ่งจะประเมินได้จาก

- ๑. ความเป็นไปโดยของความเชื่อของบุคคลอ้างอิง (reference group) ที่มีต่อการกระทำของบุคคลนั้น (Normative Belief) หรือ NB_i
- ๒. แรงกระตุ้นให้ปฏิบัติตาม (Motivation to Comply) จากความคาดหวัง หรือความต้องการของบุคคลอ้างอิง (reference group) ซึ่งแทนด้วย (Mc)_i จึงอาจแสดงด้วยสมการทางพีชคณิตดังนี้

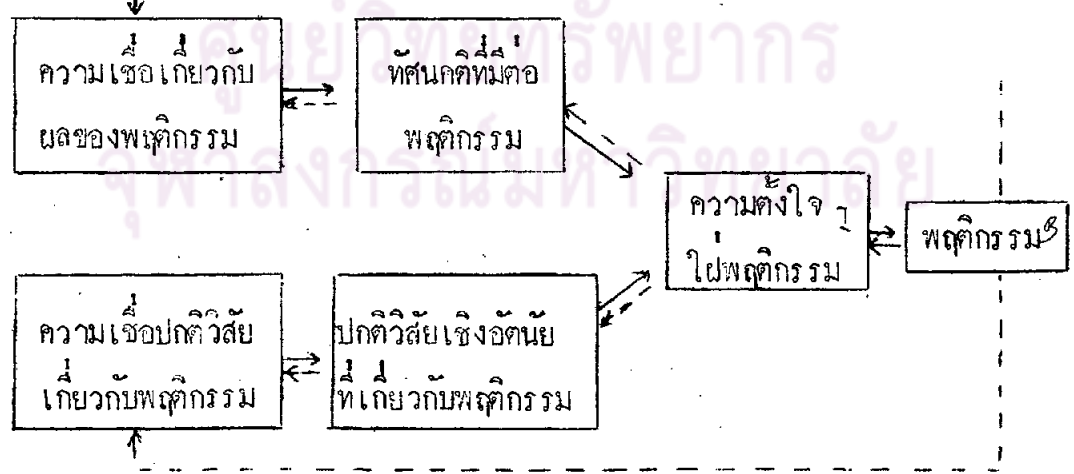
$$SN = \sum_{i=1}^m NB_i (Mc)_i \text{ ----- (3)}$$

เมื่อ m หมายถึงจำนวนข้อความที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ

นอกจากนี้ พี่บ๊วยยังได้กล่าวอีกว่า องค์ประกอบทั้งสอง คือทัศนคติและปกติวิสัยเชิงอัตนัย เป็นตัวชี้ให้เห็นถึงความตั้งใจในการประกอบพฤติกรรมได้ ซึ่งอาจแสดงเป็นโครงสร้าง การทำนายความตั้งใจในการประกอบพฤติกรรมของบุคคลได้ดังนี้

โครงสร้างในการทำนายความตั้งใจไปพฤติกรรม

(Ajzen & Fishbein 1975, P:76)

————— อิทธิพล โดยตรง

- - - - - ผลสะท้อนกลับ

จากโครงสร้างข้างต้นสามารถเขียนแสดงเป็นสมการได้ดังนี้

$$B = BI = (A_{act}) w_1 + (SN) w_2 \text{ --- (4)}$$

- เมื่อ
- B หมายถึง พฤติกรรมใด ๆ ที่สังเกตได้
 - BI " ความตั้งใจไปพฤติกรรม
 - Aact "ทัศนคติของบุคคลที่มีต่อการกระทำหรือพฤติกรรมใด ๆ
 - SN " ปกติวิสัยเชิงอัตนัยหรืออิทธิพลของสังคมที่มีต่อการประกอบพฤติกรรม
 - w₁, w₂ " น้ำหนักตัวแปรหาย

จากสมการ (๒) และสมการ (๓) อาจเขียนแทนลงในสมการ (๔) ดังนี้

$$B = BI = \left(\sum_{i=1}^n b_{1i} e_i \right) w_1 + \left(\sum_{i=1}^m NB_i (Mc)_i \right) w_2 \text{ --- (5)}$$

สำหรับความตรงของทฤษฎี (Theory's validity) ได้รับการสนับสนุน

จาก Ajzen & Fishbein (๑๙๖๘, ๑๙๗๐, ๑๙๗๖, ๑๙๗๘) ; Ajzen (๑๙๗๑) ; Hornik (๑๙๗๑) ; Darroch (๑๙๗๖) ; Fishbein (๑๙๖๖) ; De Vries & Ajzen (๑๙๗๒) ; Pomazal (๑๙๗๘) ; Carlson (๑๙๖๘) ; Jaccard Davidson (๑๙๗๒) ; Diane Ruth Kaplan Vinokur (๑๙๗๕) และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (๑๙๗๖)

ทฤษฎีของพิธิยานุวัฒน์ได้มีผู้นำไปใช้ในการวิจัยเพื่อทำนายพฤติกรรม หรือความตั้งใจ ในการประกอบพฤติกรรมต่าง ๆ ได้อย่างกว้างขวาง และเป็นการพิสูจน์ความตรงของทฤษฎี ซึ่งได้ผลเป็นที่น่าพอใจ ผู้วิจัยจึงเห็นความสำคัญ และเชื่อว่าลानาทฤษฎีนี้มาสร้างแบบจำลอง ทำนายพฤติกรรม การเสพยาเสพติดของนักศึกษาได้ จะเป็นประโยชน์ยิ่งในการ เป็นแนวทาง เพื่อช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหายาเสพติด ดังนั้น ในตอนต่อไปผู้วิจัยได้เสนอผลการวิจัยของ วินเกอร์ (Vinokur, 1975) และสมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (๑๙๗๖) ซึ่งใช้ทฤษฎีของพิธิยานุวัฒน์ ในการวิจัย และผู้วิจัยได้เสนอวิธีการดำเนินการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยอย่างละเอียด ในบทต่อไป

^๑ Pitiyanuwat, op.cit., p.36.

ไดแอน รูท คาเพลน วโนเคอร์ (Diane Ruth Kaplan Vinokur, 1975)
 ได้ใช้ทฤษฎีความตั้งใจไปพฤติกรรมของฟิชเบิน (Fishbein's Theory of Behavioral
 Intention) เพื่อสำรวจทัศนคติโดยการประเมินความสำคัญของคุณค่าต่าง ๆ ตลอดจน
 ความเชื่อของบุคคลที่ใกล้ชิดของคู่สมรสเกี่ยวกับการมีบุตร และความตั้งใจหรือการตัดสินใจ
 ในการวางแผนครอบครัว เมื่อขนาดครอบครัวของผู้ตอบมีความต่างกัน จากการสัมภาษณ์กลุ่ม
 ตัวอย่างที่แต่งงานแล้ว และเป็นคนผิวขาวจำนวน ๗๑ คู่ โดยมีอยู่ ๑ คู่ มีบุตร ๑ คน อีก
 ๗๐ คู่ มีบุตรคู่ละ ๒ คน ภรรยาของทุกคู่มีอายุน้อยกว่า ๓๕ ปี จากการวิจัยพบว่า โมเดลนี้
 ประสบความสำเร็จในการทำนายความตั้งใจในการวางแผนครอบครัว จากการคำนวณ
 สหสัมพันธ์พหุคูณระหว่างบุคลิกภาพ (personal) องค์ประกอบของทัศนคติ ปกติวิสัยเชิง
 อัตนัย และความตั้งใจในการที่จะมีบุตร พบว่าเป็น ๐.๘๕ (P < .001) และยังพบอีกว่า
 องค์ประกอบของปกติวิสัยซึ่งเป็นความต้องการของชุมชนและสังคม จะเป็นตัวชี้ถึงความตั้งใจ
 ในการวางแผนครอบครัวมากกว่าความต้องการของตัวเอง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์^๑ (๑๙๙๖) ได้สร้างแบบวัดทัศนคติและความตั้งใจของนักเรียนที่สอบวิชาคณิตศาสตร์ (MAII) โดยใช้ทฤษฎีความตั้งใจไปพฤติกรรมของฟิชเบิน (Fishbein's Theory of Behavioral Intention) และคำนวณหาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการประกอบพฤติกรรมเกี่ยวกับวิชาคณิตศาสตร์ (A_c) ปกติวิสัยเชิงอัตนัย (SN) ความตั้งใจไปสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ (MAI) ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ (MA) การประเมินของครูเกี่ยวกับพฤติกรรมสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ (BRS) และตัวแปรภายนอก ๖ ตัว คือ การรับรู้เกี่ยวกับตนเอง (SPS) และทัศนคติต่อวิชาคณิตศาสตร์ (Ao) ผู้วิจัยได้นำไปทำการวิจัยกับเด็กนักเรียนเกรด ๗ ในโรงเรียนประถมศึกษา ๓ โรงเรียน จำนวน ๒๒๗ คน ในรัฐมินนิโซตา ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบทั้ง ๓ คือ ความตั้งใจไปสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์, ทัศนคติต่อการประกอบพฤติกรรมเกี่ยวกับวิชาคณิตศาสตร์ และปกติวิสัยเชิงอัตนัยมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญภายในกลุ่มย่อย (sub group) ซึ่งได้แก่ เพศ (ชาย หญิง), เชื้อชาติ (ผิวขาว ผิวดำ), ความสามารถของนักเรียน (เด็กอ่อน เด็กปานกลาง และเด็กเก่ง) นักเรียน (โรงเรียน จอร์จทาวน์ เนียร์ ไฮสกูล โรงเรียน แอนฮวนคิน มิคเคิล และโรงเรียน เซนทรัล จูเนียร์ ไฮสกูล) ในการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับเด็กที่เรียนอ่อน พบว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อการประกอบพฤติกรรมเกี่ยวกับวิชาคณิตศาสตร์ และปกติวิสัยเชิงอัตนัยมีค่าสูงสุด ($r = .๕๓$, $p < .๐๑$) รองลงมาถึงค่าสหสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจไปสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์ และทัศนคติต่อการประกอบพฤติกรรมเกี่ยวกับวิชาคณิตศาสตร์ ($r = .๕๐$, $p < .๐๑$) ในขณะที่กลุ่มเด็กปานกลางและเด็กเก่งมีค่าสหสัมพันธ์สูงที่สุด ($r = .๕๑$, $p < .๐๑$, $r = .๖๒$, $p < .๐๑$) ตามลำดับ นอกจากนี้ยังพบว่าความตั้งใจไปสัมฤทธิ์ในวิชาคณิตศาสตร์มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญกับปกติวิสัยเชิงอัตนัยทั้งในกลุ่มเด็กอ่อนและเด็กปานกลาง แต่ไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญในเด็กเก่ง

^๑ Pitayanuwat, Ibid.

สำหรับผลการวิจัยเกี่ยวกับนักเรียนทั้งหมด พบว่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียน
 คณิตศาสตร์ (MA) มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญสูงกับการประเมินของครูเกี่ยวกับพฤติกรรม
 สัมฤทธิ์ผลของนักเรียนในวิชาคณิตศาสตร์ (BRS) กล่าวคือ มีค่า .๗๔, .๗๖, .๗๓ และ
 .๗๖ เมื่อใช้ Amact , SN , MAI และ Ao มีค่าคงที่ตามลำดับ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย